

ČERNÁ KRONIKA

GYMLIT

Černá kronika

Bímová Barbora, Cvejnová Lenka

Čermáková Ela, Daďa Karel

Habartová Kristýna, Hejná Alžběta

Chalupová Barbora, Chlupáčová Anna

Kohout Matěj, Komárková Viktorie

Kozłowski Vojtěch, Lachmannová Viktorie,

Ličková Lucia, Novotná Dominika,

Procházková Kateřina, Provazníková Ema

Srb Martin, Svobodová Barbora

Šotolová Veronika, Šperling Ondřej

Usmanova Kristýna, Valeš Karel

Vlasáková Marie, Votavová Štěpánka

GYMLIT

Rodinná oslava

Barbora Bímová

Mladá žena jménem Monika slavila se svou rodinou své 30. narozeniny. Na oslavě byla zatím jenom ona, její manžel a děti. Čekali, až přijede zbytek rodiny, což byli její rodiče a sourozenci se svými dětmi. Po chvíli jí sestra napsala, že se omlouvá, ale nemůže dorazit. „No to je fakt super“, vykřikla zničehonic Monika. „Co se stalo miláčku?“, zeptal se její manžel Roman. „Klára nepřijede“, odpověděla. „Proč?“ „To nevím.“ Děti byly smutné, protože se na jejich bratrance Honzíkovi moc těšily.

Po chvíli zazvonil zvonek. „Jsou tady“, vykřikly děti. Za dveřmi už stál Moničin bratr Tomáš s jeho manželkou a dvěma dcerami. Přivítali se a po pár minutách se Tomáš zeptal: „Kde je Klára s Honzou a Honzíkem?“ „Nedorazili, ale nevím proč“ odpověděla Monika. Hned za Tomášem přijeli Moničini rodiče. Též se přivítali a šli si sednout ke stolu.

Monika nakrájela a rozdala dort. Všichni si na něm pochutnali. Po dortu si děti šly hrát. Rodiče si povídali, dali si víno a užívali si oslavu. Najednou si Monika vzpomněla, že si měla vyzvednout jeden balíček v Hradci Králové, co jí přišel. Byly tam různé věci na oslavu. „Omlouvám se, ale budu muset na chvíli odjet. Zapomněla jsem vyzvednout jeden balíček, co mi přišel už před týdnem a musím ho vyzvednout do dneška“, řekla. „A nemám tam dojet radši já?“, zeptal se Roman. „Ne, to je dobrý. Já tam dojedu.“ Rozloučila se s dětmi a odjela.

Začalo se stmívat. Když jela po dálnici, byla už úplná tma. Jela pomalu. Koukla se na hodiny a když zjistila, že nestíhá otevřený obchod, tak si řekla, že zrychlí. Chvilí jela docela rychle, ale stále nepřesahovala maximální povolenou rychlost. Už byla skoro v Hradci Králové.

Zničehonic ze křoví vyskočil daněk. Monika nestihla ihned zareagovat a daňka srazila. Na místo přijela policie. Dali Monice nadýchat. Zjistili jí 0,5 promile, protože si neuvědomila, že s rodinou pila doma víno. Policie jí zabavila řidičský průkaz a vypsali jí pokutu. Dojela na policejní stanici, kde se to vyřešilo, protože zaplatila pokutu, ale řidičský průkaz jí nevrátili. Roman pro Moniku přijel a dojeli společně v bezpečí domu.

ČERNÁ KRONIKA

Barbora Bímová

Gym.Lit.

Falešný elektrikář

Ela Čermáková

Bylo pondělní ráno a v Žitné ulici zazvonil na dům, kde bydlela paní Nováková, okouzující mladý elektrikář. Když na zvonění nikdo neodpovídal, odstoupil ode dveří a čekal, jestli uvidí někoho přicházet. O několik minut později spatřil, jak seniorka odemyká dveře a tak k ní přistoupil. „Dobrý den, jdu Vám vrátit přeplatek,“ zastavil odemykající paní Novákovou. „Aha, pojdte dál,“ usmála se na něj paní Nováková. Usedli společně v obývacím pokoji, kde se mladík na seniorku s úsměvem obrátil a řekl: „Vrátím Vám 180,- Kč jako televizní přeplatek. Omlouvám se, nemám drobné.“ Natáhl k seniorce ruku, ve které držel dvě stokorunové bankovky. „Moment, dojdou si pro peněženku,“ omluvila se paní Nováková a otevřela skříň. Hlavou elektrikáře se mihla myšlenka: „Tam má schované peníze!“ „Děkuji moc,“ ozvala se oboustranná odpověď. „Vyprovodím Vás,“ usmála se paní Nováková a zamířila ke dveřím. To byla chvíle, na kterou mladík čekal. V mžiku sebral veškeré peníze a tím si na konto připsal 20 tisíc korun. Když se ozvalo ječení a křik paní Novákové, zloděj už byl daleko a mnul si ruce radostí. „Budu největší zloděj, co kdy v Praze loupil,“ pomyslel si a myslel to vážně.

Za dva týdny zazvonil na Praze 12. Doufal, že se mu tato loupež povede a do kapsy se mu dostane zase velká suma. „Co tady chcete?“ se šramotem se otevřely dveře zabezpečené řetízku. „Jdu vám vrátit přeplatek,“ vysvětloval elektrikář. „Nejste náhodou ten falešný elektrikář, co ho je plná televize?“ podezíravě si ho paní Novotná změřila pohledem. Elektrikář vytušil, že jde do tuhého a tak začal utíkat s větrem o závod. Jak to paní Novotná uviděla, zamířila k telefonu a vytočila číslo 158. Když policie dorazila, paní Novotná jim elektrikáře popsala a policie zjistila, že se jedná o pachatele, který má na svědomí všechny tyto hnusné loupeže. Ani tato příhoda zloděje neodradila ba naopak, začal ke zlodějství cítit mnohem pevnější vazbu než kdy dříve.

O pár dní později zazvonil na Praze 7 na osamělý dům, kde bydlela stará paní Havlová. „Dobrý den, jdu Vám dát přeplatek za elektriku,“ pozdravil mile. „Ne, jděte pryč,“ vykřikla z okna paní Havlová. Po dlouhém přemlouvání ho nakonec pustila dovnitř. „Vrátím Vám 4 200 Kč,“ oznámil zmatené paní Havlové a dodal: „Omlouvám se, ale nemám menší bankovku.“ Paní Havlová převzala pětitisícovou bankovku a o chvíli později přišla s peněženkou, ze které vyndala 800 korun. „Jen ještě musím něco zkontrolovat,“ řekl elektrikář a začal obcházet byt. Kulhající paní Havlová mu ale nestačila. Než se stihla vrátit do obývacího pokoje, zloděj už našel veškeré úspory a tím pádem 30 tisíc korun změnilo majitele. Paní Havlová ho laskavě vyprovodila. Když v bezpečí u sebe doma usedl, poznamenal: „Nikdy by mě nenapadlo, že být zloděj přináší tolik peněz.“ Začal si přepočítávat peníze, které vydělal za celou svoji zlodějskou kariéru trvající 2 roky a obnášející 93 zločiny. Nad Prahou se v tu chvíli mísilo několik zvuků – jekot paní Havlové, policejní houkačky a ďábelský smích falešného elektrikáře.

Karel Daďa

Co oči nevidí...

Byl chladný podzimní večer. Toho večera byl Jozef nezvykle neklidný. Nebylo to poprvé, co dostal takovýto úkol, ale až doteď se řídil jednou zásadou. Nezabíjel ženy. Jeho úcta k ženám vznikla pravděpodobně už v mladém věku, vyrůstal totiž jen s matkou. V ženách viděl udržovatelky rodu, které je třeba chránit.

Marek, Josefův přítel a kolega, kterému nikdo neřekl jinak než Marcus, sedící v tuto chvíli vedle něj, byl přesný opak. Neměl zásady, vždy říkával: „Job je prostě job, hlavně když mi na úctě přistane pěkná sumička.“ Večer trávili v hotelovém baru. Zatímco si Marcus objednával jednu rundu whisky za druhou, Josef požitkářsky vychutnával anýzovku dovezenou z Itálie. „Měl bys už přestat pít ten hubolep a přeseď na chlapský pití,“ nabádal Josefa Marcus. „Strč si ty yankeeovské mydlinky do prdele,“ odvětil úsměvně Josef. Marcus zcela přehlížející rozepři, jež se stala ikonickou pro tuto dvojici, upřel svůj zrak na okouzující a plnotvárnou blondýnku zrovna vstupující do baru. Obrátil se na svého přítele: „Máš zájem nebo tu mušličku můžu zpracovat sám?“ Josef, třímající sklenku anýzovky v ruce bez sebemenšího zaváhání pronesl: „Ne, nemám zájem. Jdu si lehnout.“ Dopil sklenku a odešel.

Akce měla druhý den proběhnout až odpoledne, měli tedy spoustu času. Josefa tedy netrápilo, že musel na Marcuse hodinu čekat na snídani, neboť Marcus zcela očividně strávil večer s blondýnkou. Okolo druhé hodiny odpolední vyrazili Akci měli dobře naplánovanou a ulici, v níž se nacházel byt obětí dobře znali. V 14:45 zastavil Marcus vůz asi 200 metrů od panelového domu, ve kterém se vše mělo odehrávat. Josef vstoupil do domu. Vyšel po schodech do 4. patra a zazvonil. Události poté nabrali velký spád. Oběti se ani nepokusili o útěk, zato se ovšem pohádali. Ona vinila z aktuální situace jeho, on ji. Rozepři přerušili až 2 výstřely z hlavně popravčího. Jakmile Josef vynesl svůj rozsudek, vtiskl zbraň umírajícímu muži do ruky a prchl po schodech k zadnímu vchodu. Josef nastoupil do vozu, s nímž Marcus mezitím přešel k zadnímu vchodu panelového domu. Oba dva bez sebemenších podezřelých aktivit opustili místo činu.

Akce proběhla dle plánu. Muž sice zranění nepodleh a přežil, stal se z něj ovšem hlavní podezřelý. Nikdo z domu totiž nezaslechl Josefovi kroky a na vražedné zbrani byly mužovy otisky prstů. Kamery u obou vchodů v době vraždy z neznámých příčin nefungovaly. Policie případ uzavřela s tím, že během hádky se žena pokusila zastřelit muže, ovšem pouze ho zranila. Muž se zmocnil zbraně a zastřelil ji.

Kristýna Habartová

Černá kronika

Rychlost a vítr. Adrenalin proudící krví, rychlé bušení srdce a mravenčení v konečcích prstů. Přesně to teď Alex potřeboval. Na chvíli zapomenout na události několika posledních dní, vystoupit z bludného kruhu každodenního stresu a problémů s přítelkyní a jenom se podat pocitu nekonečné volnosti. Alex si byl jistý, že mu rychlá jízda na motorce, kdy nemáte čas přemýšlet o čemkoli jiném než je svištění větru okolo, spraví náladu. Ano, projede se lesem, vyčistí si hlavu a doma pak vymyslí, co dál. Vše se zase spraví.

Zaburácení vycházející ze samého srdce starého stroje mu vlilo novou energii do žil. Za okamžik se mu okolní svět slil do jedné tmavé šmouhy. Vnímá pouze vítr, který si pohrával s jeho havraními vlasy, doprovázený rytmickým vrčením motorky pod ním. Tíha z jeho ramen zmizela spolu s první zatáčkou a nahradila ji silná euforie prostupující celým jeho tělem.

Přestože slunce, nahrazené svým stříbrným bratrem, už dávno zapadalo za vzdálené vrcholky hor a krajinu zahalila tma, Alex nepociťoval strach. Jeho mysl nesžíraly obavy z temnoty za

koncem hranice světla reflektorů, ani z chladu, věčného společníka v těchto podzimních večerech, který se na kolemjdoucí osobu přilepil pokaždé, když se se zapadajícím sluncem ze stínů ven vyplížila tma. Na hrudi ho totiž hrála čirá radost z jízdy a tak bezstarostně projížděl lesem dál.

Náhle však okolní klid narušilo jakési hvízdnutí doprovázené tupým úderem předmětu o strom. Alex nabyl dojmu, že se pouze na nedalekém kopci nějaké nešikovné zvířátko špatně pohnulo a uvolnilo tak pár kamenů, které se poté skutálely dolů ze srázu. Následný výjev ho však vyvedl z omylu.

Jakmile se vynořil ze zatáčky, srdce mu sevřela ledová ruka. Z pohledu, jež se mu naskytl, ho zamrazilo a zježily se mu vlasy na zátylku. Na cestě před ním kam až oko dohlédlo se povalovaly větve. Desítky větví, jako kdyby se zde odehrála bitva dvou armád a dřevěná těla mrtvých vojáků zůstala roztroušená všude kolem. Na malou chvíli, než jeho oči rozeznaly hranici mezi skutečností a bludy vytvořené zmatenou myslí, měl pocit jako by se k němu plazilo několik desítek nestvůr přímo z hlubin Pekla.

Několikrát zamrkal, aby se zbavil děsivé představy o ožvlých nočních mŕách a začal se pokoušet vymyslet rozumný důvod celé téhle podivné události. Mohl tudy snad projíždět nákladní vůz vezoucí dřevo, jenže copak by si řidič nevšiml ztraceného nákladu? Přece by padající dříví nadělalo mnoho hluku. A navíc proč by někdo převážel větve jen o trochu silnější než klacky, co se dají použít jenom jako topivo do krbů? Naopak možnost silné vichřice musel vyloučit, protože většina kusů dřeva měla na koncích rovné řezy od nějakého nástroje. Než však stihl rozvést svoje úvahy do podrobností, dostal se až na místo podivného úkazu a byl tak přinucen zastavit.

Alex slezl z motorky dolů. Rozhodl se prozkoumat, co se na silnici odehrálo, než se tu objevil on. Proto si sundal ochranu helmu a rozešel se směrem od motorky pryč. Avšak to neměl dělat, neboť osud si pro něj připravil ještě několik krušných chvil.

Sotva utichlo pronikavé hučení motoru, cosi ho udeřilo do ramene, kde se ozvala nepříjemná bolest. Alex se prudce otočil, ale přestože usilovně mžoural do tmy na kraji lesa, nedokázal najít nic podezřelého. Když už se chtěl otočit zpátky, vyřítla se na něj zpoza stromů větev. Alex se polekaně přikrčil. Střela minula jeho hlavu jenom o malý kousíček! Kdyby neuhnul včas, ležel by teď nejspíš na zemi v bezvědomí! Jeho srdce se prudce rozbušilo, až měl pocit, že mu vyskočí z hrudi. Krev mu hučela v uších. Do žil se mu vlila nová dávka adrenalinu. Alex se v podřepu otáčel kolem své osy očekávaje další útok a celý vyděšený se snažil najít východisko z nepříznivé situace. Strach do něj zaťal své drápy a odmítal se ho pustit. Jeho mysl křičela, ať uteče, jenže jeho nohy se nedokázaly hnout z místa.

Za jeho zády se ozvalo zasvištění. Alex sebou trhl, ale než stihl cokoliv udělat, dostal tvrdou ránu do hlavy. Svět se s ním zatočil. Ve spáncích mu začalo bolestivě tepat, udělalo se mu mdlo a podlomily se mu nohy. Když ho tělo přestalo poslouchat úplně, skácel se na betonový povrch. Potom už jen čekal na vysvobození od neutuchající bolesti. Před tím, než svět zčernal a on se oddal sladké náruči bezvědomí, zahlédl černě oděnou postavu, jak se k němu sklání.

Barbora Chalupová

Sigurd Mocný nemocný

Radostný řev jeho mužů, hlava válející se na zemi v kaluži krve, sláva, plánování hodů. Tak si to pamatoval. Ale vše to bylo pryč, teď leží v horečkách a čeká na svůj konec. Nezmohl se na nic jiného, než se jen dívat na hlavu před ním.

„Tak jsme tu spolu, ty jako hlava, já jako dýchající mrtvola. Nechal jsem si tě přinést, abys viděl, že jsi byl schopný porazit mě, Sigurda Mocného hraběte norského nyní nemocného,“ bolestivě si odkašlal, než pokračoval. „Nařídil jsem, aby tvé ostatky ostatky odvezli zpět domů. Zasloužíš si spočinout u svých předků. Ale teď mi dělej společnost, než i já odejdu.“

To bylo jediné, co poslední dny dělal, ležel, vedl monolog s hlavou a vysmíval se sobě za jeho bizarní příčinu smrti.

„Léčitel říká, že je to obyčejná horečka a uzdravím se, ale já znám pravdu. Obdivuji tvou vytrvalost, i ze záhrobí, jsi byl schopný mě porazit. Kletba, kterou jsi na mě uvrhl, si mě zanedlouho vezme,“ pozastavil se, aby zavolal svého sluha za dveřmi. Vyschlo mu v krku a chtěl se naposled napít vína. Lokl si z číše, kterou mu sluha přiložil k ústům a párkrát si lokl, pak mu pokynul, aby setřel pák kapek, které mu stékaly po bradě.

Naštvaně si odfrkl, když sluha odešel, znechucovala ho jeho slabost. Byl hrdina, jeho poddaní ho tak viděli, nepřátelé ho tak viděli, on sám se tak viděl. Měl zemřít na bitevním poli, ne v posteli.

„Je to k smíchu, nemyslíš? Ty jsi zemřel mým mečem, já zemřu kvůli tvým zubům. Měl jsem tě tam lépe připevnit, potom by se ti nepodařilo mě takhle kousnout. Zajímavé, co malé kousnutí udělá, před pár dny jsem si užíval na hostinách, teď jen bezmocně ležím a nejsem schopný se ani sám napít,“ bolestně si povzdechl, věděl, že jeho konec se blíží.

„Třeba se potkáme v posmrtném životě, mohli bychom být přáteli. Jsi příjemný společník, jen tiše posloucháš, nic nenamítáš,“ lehce se uchechl a unaveně zavřel oči. „Však se už brzy znovu uvidíme.“

Anna Chlupáčová

Trofej

Je deset hodin pátečního večera a já jdu pro další oběť. Lovit divokou zvěř byla vždy moje záliba. Už jich mám doma pěknou zásobu. Nejvíc se mi líbí hlava vlka arktického. Propašovat přes hranice se mi ho podařilo jen tak tak. Jeho hlava se mi teď vyjímá nade dveřmi do ložnice. „Moc se mu nechtělo, mám od něj pár novejš jizev,“ řekl jsem si pro sebe. „Teď mě ale do nohy kousat nebudeš, co?“ a hodil jsem po jeho hlavě tužku. Ta se odrazila od čenichu a dopadla na zem. „No nic, jelen na mě čeká,“ odvětil jsem a šel pro vybavení.

V půl dvanácté jsem byl připraven, jít si zalovit. S nabitou jednohlavňovou brokovnicí jsem vyšel do noci osvětlené měsícem. Můj dřevěný srub hlídal vlčák, jménem Fenrys. „Jestli se mi nějaká hlava ztratí, budeš celej den hladý, rozumíš?“ Fenrys souhlasně zakňučel. Tak jsem se vydal do temného lesa, nasvíceného měsícem na lov jelena.

Je pár minut po půlnoci a už jsem viděl pěknou spoustu zvířat. Osamocené pár divokých prasat, lišku a starého jezevce. Toho jezevce bych bral, ale výstřel by mohl vyplašit mého vysněného jelena. A že s tím mám zkušenosti. Takhle jsem si nechal vylekat soba v Kanadě, když jsem střílel po lišce. Ani jedno jsem neuložil.

Už jsem chtěl tento lov prohlásit za neúspěšný, když v tu ránu jsem uviděl poměrně velkou lesní mýtinu. No a na ní se pásli dva jeleni. Ani jeden z nich neměl paroží. Měsíc jim krásně svítil na hřbety jejich srstí pokrytého těla. Vypadalo to až kouzelně. Skoro mi ho bylo líto zabít. Skoro.

Dobrou půlhodinu tu sedím zhruba třicet metrů od palouku a sleduji je. Byli tak klidní. Jako kdyby nevěděli, že jeden z nich brzy zemře. No, vlastně, oni to neví. V tom je to kouzlo smrti. Přejde a odejde rychleji, než by si kdokoliv přál a povětšinou zanechá zkázu a smutek. Před tím, než jsem s tímto zajímavým koníčkem začal, jsem si dal pravidlo. Nikdy, ale NIKDY nezastřelím samici. Obzvláště březí samici. Nedokázal bych snést pomýšlení, že bych zabil mládě. Proto zabívám jen samce, a proto se snažím už asi hodinu zjistit, který z nich je samec a který samice, abych neporušil své nevyslovené pravidlo. Jeleni ale jako kdyby se v měsíční záři ani nepohnuli. Jen jejich tlamy se pohybovali v pravidelném rytmu přežvýkování, polykání a ukusování trávy.

Po pár minutách slyším vzdálené štěkání. Tohle nemohl být Fenrys. Byl až moc daleko od tohoto palouku. Potom mi to došlo.

Tohle rozhodně není Fenrys.

V tu ránu jako by se štěkání přibližovalo a také začali přibývat hlasy. Nejdřív jeden pak dva, tři a stále přibývaly.

„Ne, ne ne ne ne.“ Teď mně nemohou chytit. Ne, když jsem tak blízko. Stačilo by utéct. Domů bych se nějak dostal. Ale ty jeleni...

Štěkot psa se ozval z druhé strany mýtiny. Přede mnou. Jeleni zvedli hlavy a podívali se tím směrem. Konečně. Ta v pravo. To je samice. Tu nesmím zastřelit.

Najednou někdo dost hlasitě zakřičel. Už ani nevím co. Ale co vím, je to, že mě to strašně vylekalo. Prst spadl na spoušť a zbraň vystřelila.

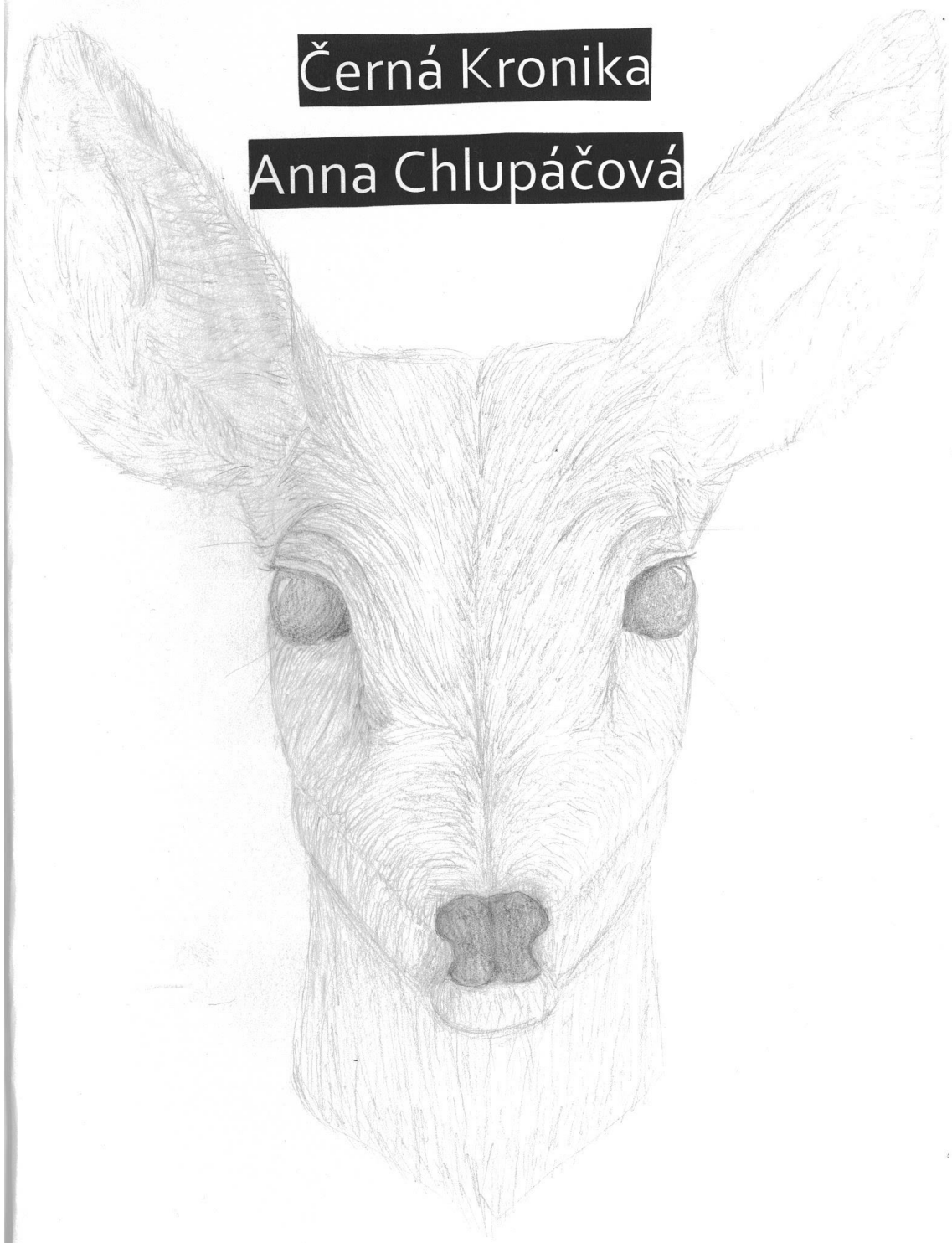
Pravý jelen padl k zemi.

Ozvěna se nesla lesem jako příslib smrti a jak rychle se objevila, tak rychle zmizela. Druhý jelen se vylekal a rozeběhl se do lesa. Zvedl jsem se z mé dosavadní pozorovny a utíkal jsem k lani. Přesná střela, přímo do srdce. Jindy bych se radoval, ale ne v této situaci. Vytáhl jsem nůž a začal řezat. To, co jsem provedl, budu řešit až budu ve srubu. Prozatím, jelen jako jelen. Stejně bych ji nezachránil.

Hlava byla oddělena od těla a já jsem se rozeběhl do lesa i s kořistí. Tělo jsem tam nechal vykrvácet. Doma jsem zkoprněle hleděl na vycpanou hlavu laně bez paroží. Od té doby se tomu palouku vyhýbám.

Černá Kronika

Anna Chlupáčová

Gymlit

Martin Srb

Velitel

“Pane.” Řekl operátor kamery. “Na tohle se musíte podívat.” Velitel operátorů došel k muži, který ho oslovil.

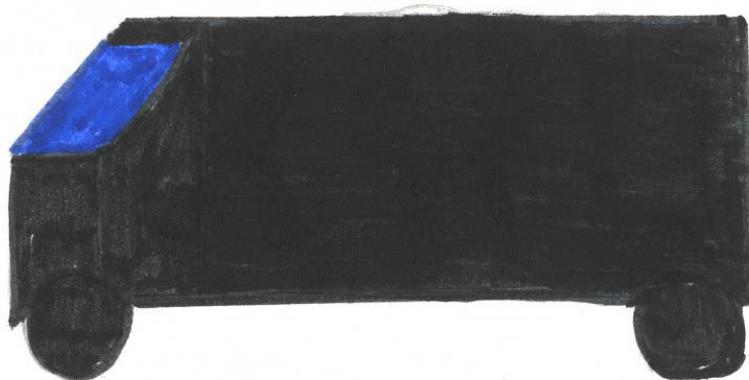
Ten uhnul a na monitoru se objevil záběr kamery. Na monitoru byla vidět černá dodávka, z zadních dveří vylezli tři muži v neprůstřelných vestách, ozbrojení puškami a pistolemi. Muži se vydali k zadním dveřím obchodního centra. Operátor překlíkl na kameru za dveřmi. Dveře se rozletěly a dovnitř vtrhl ozbrojenec. Poblíž stojící strážný se rozběhl pryč, ale ozbrojenec byl rychlejší a praštil utíkajícího strážného do hlavy. Velitel na centrále okamžitě zmáčkl alarm.

Zásahová jednotka

Velitel zásahové jednotky a jeho muži jeli v černém zásahovém voze na určenou pozici. Ve vozu byl on, dva řidiči a pět členů zásahové jednotky. Do akce půjdou pouze oni. Plán byl takový, že půjdou bočním vchodem a dojdou, až k bance, ta byla podle kamer cílem zločinců, Podle centrály bylo v centru dvanáct ozbrojenců.

“Jsme na místě.” Řekl do vysílačky řidič. Velitel otevřel dveře auta a doběhl ke vchodu. Za ním celá jeho jednotka. “Centrálo kolik lidí je u vchodu.” “U vchodu jsou dva ozbrojenci.” ozval se hlas operátora. Dva muži se postavili vedle dveří. Otevřeli je a hodili dovnitř oslepující granát, poté vběhli dovnitř a oba ozbrojence spoutali. Poté bez střetu došli, až k klenotnictví, kde narazili na tři ozbrojence. Jeden z nich si jich, ale všiml a začal střílet. Policisté se rozběhli do krytů a opětovali střelbu. Střelbou zranili dva ozbrojence a třetí se vzdal. Zavolali záchranku a zajistili střelce. Poté bez problému došli, až k bance, kde je zločinci čekali, protože slyšeli střelbu. A proto, u banky vznikla válečná oblast. Přestřelku ovšem díky posílám vyhrála zásahová jednotka

ČERNÁ KRONIKA

Martin Srb

Matěj Kohout

Bůh nového světa

Nesnáším ho. Ten člověk je magor. Jak může být tak naivní? Myslí si, že s námi Spojené státy podepíší mírovou smlouvu.

Dnes má projev. Dokážu se obětovat pro lidstvo. Amerika musí být zničena. Demokracie. Kravina.

Dnes to konečně podepíšu. Bude menší šance na útok.

Ještě ten projev v televizi. Slíbil jsem, že jim o tom řeknu něco víc.

„Bojíte se?“ „Vůbec, vím, že to dopadne dobře a vydrží to navždy. Nemohu říct pravdu nahlas. To, co jsme jim dělali za války bylo hrozné.“

Teď je v televizi baseball. Nikdo nebude nic očekávat. Potom, co je zachráním od těch pitomých levičáků budou mít klidný život. Celé lidstvo.

Naběhnu na něj. Proříznu ho. Do půl hodiny musí zemřít. Půjdu do vězení. Spáchám sebevraždu. Stanu se bohem.

Běžím. Už začal ten proslov. Je na pódiu. Vyběhnu schůdky. Katana je nabroušená, takže ho s lehkostí probodnu přímo do žebra. Zvládl jsem to. Všechny kamery jdou na mě. Policie už jede.

„Ruce vzhůru!“ Poslušně je zvednu. Směju se. Povedlo se, zachránil jsem je. Už jede i záchranka, ale nemají šanci. Japonsko bude vládnout planetě a já jsem příčina. Kdo bude odporovat, toho zabiju.

Cela není zase tak hrozná. Seženu lano, zabiju se jako omluvu za zabití autority. Půjdu do nebe.

Nic nevidím. Je tu horko. Už vidím, vše je červené. Kde to sakra jsem?!

ČERNÁ Kronika

Mstěj Kohout

Národního Gymnázia

Viktorie Komárková

PLAMENY OHNĚ

„Dnes v noci už neusnu,“ říkala jsem si ve 2:30 ráno. Slyšela jsem jen něco, jako praskání. „Určitě si to jen namlouvám“ uklidňovala jsem se a snažila se usnout, abych byla fit do práce. Jenomže praskání ještě zesílilo a tak jsem se celá rozlámaná šla podívat z okna, co se děje: „Jo, to jen hoří budova naproti,“ řekla jsem si v klidu, protože jsem byla úplně mimo, najednou mi to došlo: „Ono to vážně hoří!“ V tu chvíli mě zalila vlna strachu a paniky. „Ok, zavolej hasiče a do práce, hlavně klid,“ chtěla jsem se alespoň trochu uklidnit. „Dobrý den, tady, na 5. Avenue hoří skladovací a komerční hala“ říká mi hasiči, který mi telefonát zvedl. „Pošleme za vámi hasiče, jen mi řekněte, jak se jmenujete,“ byla jsem ráda, že už jedou hasiči, protože se oheň ještě zvětšil. „Dina, Dina Halkrová.“ „Dobře, děkuji vám slečno Halkrová, na shledanou, a buďte v klidu, můžete si jít zase lehnout.“ To se mu lehce řekne, ať si jdu lehnout, jemu nehoří před barákem. Teď ještě musím zavolat do práce: „Dobrý den tady Halkrová, agentka FBI, naproti mého bytu hoří hala, hasiči už jedou, ale myslím si, že to bude chtít vyšetřit podrobněji,“ „Dobře agentko, převlečte se a přijedte rovnou do kanceláře, máte pravdu musíme to vyšetřit podrobněji, zatím škoda vychází na 435 274 dolarů,“ no, to je cena! „Ano pane, budu tam za 15 minut,“ tričko, kalhoty a musím si vzít klíčky od auta.

Během 12 minut jsem dorazila do kanceláře. „Dobře, díky lidi, že jste přišli, vypadá to tak, že budova nezačala jen tak sama od sebe hořet, ale zapálil ji člověk, který si už mimochodem odseděl 6 let za prodávání drog, je to Paolo Kleck. V současné době se nachází někde v okolí Times Square, tam se totiž lehce ztratí. Také víme, že prodává v MC Donaldu. A chodí v masce, má knír, hnědé kudrnaté vlasy a klobouk. Nějaké dotazy?“ „Pane, víme, proč budovu zapálil?“ ptala jsem se jen čistě ze zvědavosti. „Ano, právě v této hale prodával drogy, myslíme si, že se chce pomstít, v této hale byl zatčen. Jo a ještě něco, vy, slečno Halkrová, povedete tuto operaci.“ Byla jsem hrozně ráda, že mi tu operaci svěřil. „Díky lidi, musíme na Times Square!“

Když jsme jeli směrem na Times Square, tak jsme dostali zprávu, že zločinec vyhrožuje s nožem pod krkem 10 leté holčičce, která na něho chtěla zavolat policii. Viděla ho totiž, jak vykrádá auto. Ale nikdo nevěděl, kde je. „Nejdříve se podíváme na a v okolí Times Square.“ Jeli jsme, ale pořád jsme nic neslyšeli a nikoho neviděli, už jsme byli unavení, bylo 6:30 ráno.

Už jsme byli za Times Square a zaslechli jsme křik. „Takže vždycky jeden člověk zůstane u jednoho auta, 3 lidi tu zůstávají, ostatní jdou se mnou, nesmí nás slyšet!“ Šli jsme za hlasy a uviděli jsme 2 postavy: „Hele, jestli mi neodpřísáhneš, že budeš zticha a nikomu to neřekneš, tak můžeš jít.“ řekl Kleck. „Ne! Vy nechápete, že se to nesmí? Jste zlý člověk! A já musím do školy, tak mě pusťte,“ brečela holčička. „Dejte ten nůž dolů!“ zakřičela jsem na něho. „Pokud vystřelíte, tak ji zabiju, zabiju ji a uteču!“ řekl zlostně. Nakonec jsem se rozhodla dát pokyn, aby všichni odhodili zbraně. „Teď ji pusťte.“ Kleck od ní odstoupil a utíkal. „Za ním!“ všichni jsme běželi jako o život. Dohnala jsem ho, podrazila mu nohy a dala pouta: „Frenku, odveď ho prosím tě do auta.“ Ten bude sedět až do smrti, o to už se postarám. „Pojď sem,“ pobídla jsem holčičku. „On mě chtěl zabít!“ brečela. „Už je dobře, jak se jmenuješ?“ snažila jsem se s holčičkou nějak bavit. „Molly, ale musím do školy.“ Ta je teda odvážná, někdo ji málem zabije a ona myslí na školu, pomyslela jsem si a usmála jsem se. „Ne, do školy dnes nepůjdeš, musíš domů. Kde bydlíš?“ zeptala jsem se Molly. „Tady za rohem. Ale já musím do školy,“ byla celá rozklepaná, chudák malá. „Jedte na stanici, šéfovi vyřídte, že jsem ještě šla Molly

dát domů.“ Poslala jsem je pryč, aby se mohli jít vyspat. Mamince Molly jsem vysvětlila, co se stalo a že by bylo nejlepší, aby alespoň týden nešla do školy, musí se z toho vzpamatovat. Nakonec jsem dorazila domů, padla na gauč a po tmě přemýšlela o celém dnešním večeru.

Vojtěch Kozlowski

Chyba

Dnešní den měl být skvělý a místo toho se z něho stala moje noční mura. Ráno jsem vstával, jako vždy do práce s dobrou náladou. Těšil jsem se už teď až půjdu z práce domu, kvůli tomu, že jsem měl jít potom se svým bratrem na večeři. Dlouho jsme spolu totiž nikde nebyli. V práci mi všechno utíkalo rychle a přišlo mi, že jde vše až moc dobře a bez problému. Po práci jsem vyzvednul bratra a jeli jsme do naší oblíbené hospody, kam jsme chodili už jako mladí. V hospodě jsme si sedli na naše oblíbené místo a objednali jsme si jídlo. Potom co jsme dojedli si k nám přisedl jeden číšník co byl náš dlouholetý kamarád a pozval nás na panáka. „Neviděl jsem nic špatného na tom si dát jednoho panáka.“ Říkal jsem si v hlavě: „Řídím už dlouho a nebude to problém.“ Ještě jsme nebyli ani daleko od domova. Po pár hodinách v hospodě jsme v sobě už měli víc panáku než jsme asi původně zamýšleli. Oba dva s bratrem jsme se motali a číšník na tom nebyl o nic líp. Hlavu mi ovládl alkohol a i přes to kolik jsem toho dnes vypil jsem řekl, že nás zvládnou odvést domu. Můj bratr byl natolik opilý, že mu to bylo naprosto jedno a číšník s tím taky souhlasil. Sedl jsem si za volant a připoutal jsem se. Pomalu jsem se rozjel a snažil se dávat větší pozor než normálně. Bratr usnul a já jsem začal být unavený. Bylo štěstí, že už bylo pozdě v noci a na silnici nikdo nebyl, protože

zrovna rovně jsem nejel. Když jsem najížděl na lesní cestu, což byla zkratka domů, řekl jsem si, že bych mohl trochu přidat. Dupnul jsem tedy na plyn a zrychlil. Díky alkoholu v krvi jsem moc dobře neviděl a ve vysoké rychlosti jsem v zatáčce narazil do stromu. Z toho momentu si pamatuji jen vlastní křik a svého bratra jak prolétl předním sklem, pak už jen tmu. Probudil jsem se na nepříjemné pípání vedle mé hlavy. Byl jsem v nemocnici. Po chvíli co jsem se probudil přišel doktor, který mi oznámil, že jsme měli autonehodu. Na chvíli se odmlčel a dál pokračoval slovy, že je mu to líto, ale že mého bratra nedokázali už zachránit. V ten moment mi došlo, co jsem udělal za chybu.

Viktorie Lachmannová

Kaktusová pomsta

Arizonské slunce se začalo zlehka nořit zpoza mohutné písečné duny, která mě spolu s mou rodinou každé ráno dělila od slunečních paprsků. Popraskaná zemina a nekončící písek se táhnul do dálky ničím nerušeně a horký suchý vítr sebou nesl příslib klidného dne. Dnes se však mýlil.

Začalo to, když se slunce drápalo na nejvyšší pozici ve středu oblohy. Zem se začala chvět pod nápořem pneumatik a vzduch se naplnil kyselým zápachem výfukového kouře. Náhle se zpoza duny vynořilo oprýskané terénní auto a hrkavými pohyby se dostalo až k místu, kde jsem doposud žil spokojených 100 let. Z auta vystoupil mohutný muž s tváří ošlehanou větrem a tvrdým pohledem. Očima zkoumavě přejížděl okolí, až se zastavil u mě a mérodiny. Z jeho výrazu mi přeběhl mráz po stonku. Najednou zvednul mobil a začal mluvit:

„Měla jsi pravdu, je to tu opravdu nádherné. Nejsem si však jistý, jestli se tu bude dát postavit dům o rozměrech, na kterých jsme se dohodli. Stojí tu skupinka vzrostlých kaktusů, které nás obírají o několik metrů. Ale tak můžeme je pokácet, pokud to bude nutné.“ S těmito slovy nastoupil do auta a odjel. Tím to však zdaleka nekončilo.

Další den se vrátil znovu a nebyl sám. S ním přijely i stavební stroje. Auta přijížděla a odjížděla, zatímco vedle mě postupně rostla kamenná obludná budova. První problém se objevil, když jim při stavbě obývacího pokoje překážela moje neteř. Pokáceli ji pomocí sekery. Pak přišel na řadu i můj bratr a můj syn. Mou ženu vyvrátililopatou. Pozoroval jsem tyto činy s palčivým vztekem a tiše vyčkával na okamžik mépomsty.

Ten osudný den nastal, když jsem jim začal překážet i já. Tentokrát se této brutální vraždy chopil muž, který tuto katastrofu způsobil. Muž s ošlehanou tváří. Rychlými pohyby nabil pistoli a namířil ji přímo na mě. Střelil. A znovu. Za doprovodu krutého smíchu do mě sázel jednu kulku za druhou. Já byl však ten, kdo se smál naposled. V momentu, kdy kulka přetnula můj stonek jsem se zřítíl přímo na jeho tělo a svými ostny ukončil jeho život. S kaktusy není radno si zahrávat.

Viktorka
Lachmannová

ČERNÁ KRONIKA

Gym Lit.

Lenka Cvejnová

Nový dům

Poté, co se k nám vloupali, naši rozhodli o tom, že by bylo lepší se přestěhovat, a tak jsme skončili v týhle díře. Je to malá vesnička. Bez školy a s jedním jediným obchodem kde prodávaj jenom jídlo. Takže dokonalý. Nemám tu žádný přátele a je tu dementní wifina. Alespoň tu máme vlastní dům se zahradou a mám i pokoj sama pro sebe. „Vybal si ty nejnjutnější věci a běž spát“ řekla mi máma, tak jsem to s náležitým brbláním udělala. Po delším převalování jsem konečně usnula.

Ten sen snad nikdy nezapomenu. Vše bylo tak živé, že jsem si říkala, jestli u mě opravdu byli dva duchové. Něco mi nesrozumitelně říkali a ukazovali ale já jim nerozuměla. Pak vše zčernalo a já se s trhnutím probudila. Byla jsem celá zpocená a vystrašená. Zbytek noci se mi už nic nezdálo.

Příští den se točil kolem vybalování. Když jsme večer dojedli pizzu, která byla k večeři, šla jsem zase spát. Tato noc se odehrávala stejně jako ta předchozí. Tak to šlo každý den, ale ty sny se postupně horšily. Ten nejhorší byl ten, který mě poté neopustil.

Stála jsem v našem novém domě v mém pokoji ale byl.. jiný. byl tu jiný nábytek a byl mladší. Pak tu byli dva cizí lidé, ale znala jsem je. Byli to ti dva duchové. Muž a žena, ale byli stále ještě živí. Prozatím. Po chvíli vše zčernalo a z ostatního jsem viděla pouze záblesky. Během pár vteřin tam vpádl nějaký muž, vytáhl zbraň a začal střílet. Poté co se ti dva začali svíjet na zemi v agonii, namířil na mě a vystřelil.

A znovu další nepříjemné ráno. Byla jsem vyčerpaná dlouhodobým nedostatkem spánku. Máma si všimla mého přejetého vzhledu a tak se mě zeptala, co se děje. Když jsem jí řekla, že jsem moc nespala tak mi řekla, že to mám určitě z toho telefonu, a vůbec nebrala v potaz můj argument, že tu wifi skoro nefunguje. Tak jsem se večer vloupala před spaním do naší lékárničky a vzala si pár prášků na spaní. Zabralo to a spala jsem jak dřevo. Tak jsem je brala pár týdnů pře spaním. Potom už mi ty sny přestaly, přišly jenom párkrát. Ale stejně jsem z toho domu měla nepříjemný pocit a když byla na návštěvě teta se svým psem Buddym, nemohl se Buddy vůbec ani přiblížit k mému pokoji, aby nezačal agresivně štěkat. Asi rok a půl po stěhování jsem odešla na vejšku a začala bydlet na koleji. Po vystudování jsem se přestěhovala úplně. A si za další dva roky se přestěhovali i naši, protože měli z toho domu taky divný pocit.

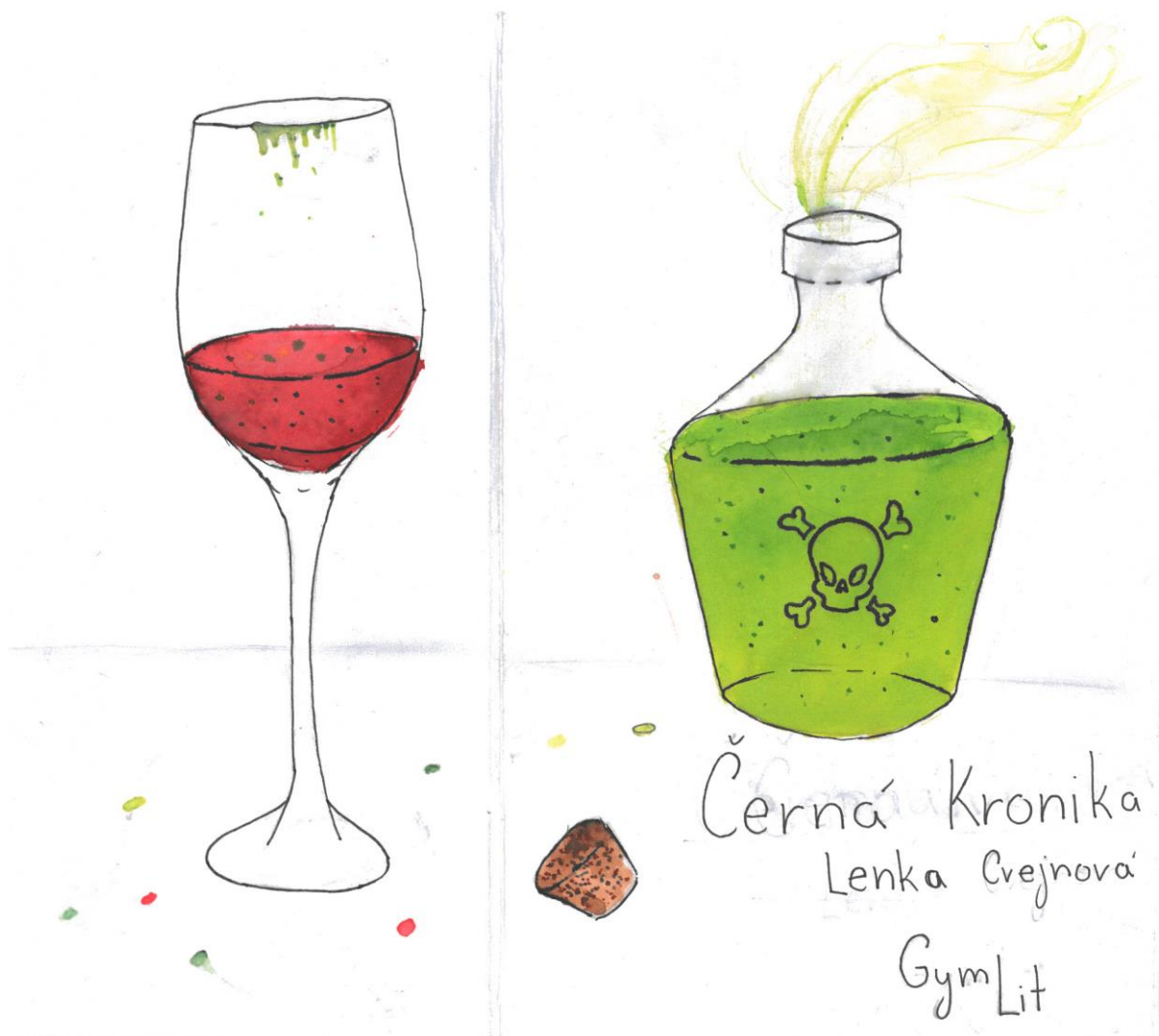
Později, když jsem si hledala kvůli práci něco o té vesnici, kde jsme předtím bydleli, zjistila jsem, že se tam stala brutální vražda... dvou lidí, muže a ženy, jejich vlastním synem, který se vrátil zabíjet chvíli potom, co se moje rodina odstěhovala.

To vše se událo..

.... V našem domě

..... V mém vlastním pokoji.

Teď už vím, proč se mi zdály ty sny. Jen se mě snažili upozornit na jejich hrozný osud a na to, že to mohlo potkat i mě.

Lucia Ličková

Sraz zlodějů v uličce tvrdého alkoholu a kancelářských potřeb

Dobře. Dneska to udělám. Trochu vykradu tuhle večerku. Jasně, pohoda, prostě je okradu.

Byl pátek podvečer a Jirka se schovával za rohem výškové budovy naproti nonstop večerce U Ignáce. Před ním projížděla auta a nic netušící lidé.

Jirka byl úplně na dně. Bez peněz, skoro bez jídla a do školy se mu moc chodit nechtělo. Když už, tak spíš za školu. Dřív se měl dobře. Měl šťastné dětství. Jenže když bylo Jirkovi patnáct, tak se jeho rodiče rozvedli a tři roky na to mu matka zemřela na rakovinu plic. Zanechala po sobě jejich malý byt, kočku a sotva dost peněz na jídlo. Otce už nikdy neviděl. Práci se mu sehnat zatím nepovedlo a nikdo mu už půjčit nechtěl. *Jo, udělám to, pomyslel si.*

Zhluboka se nadechl a vyrazil přes přechod k obchodu.

Kamila se procházela mezi regály večerky a v tu pravou chvíli se naskytla úžasná příležitost.

V uličce mezi regály s tvrdým alkoholem a kancelářskými potřebami se nikdo nenacházel. Věděla, že v obchodě nejsou žádné kamery. Buď byli majitelé extrémně důvěřiví nebo arogantní a namyšlení.

Přiblížila se k regálu s kancelářskými potřebami, natáhla ruku a uchopila propisku, kterou si schovala do kabelky. Už v ní měla pár sladkých tyčinek. Těšila se, jak si svůj lup zase schová v hromádkách oblečení, aby nic z toho její prarodiče neobjevili.

Chtěla si ještě vzít růžovou gumu na gumování, prostě si nemohla pomoci. Najednou za sebou zaslechla podrážděný hlas: „Co to tady děláš?“

Vašek přišel do večerky U Ignáce dveřmi. Což bylo překvapivé, protože když chtěl krást tak prolezl oknem nebo, když si před loupeží vzal svoji denní dávku, tak se do obchodu nedostal vůbec. To spíš naboural do zdi. Teď vešel dveřmi, protože okna ve večerce byla zavřená a taky proto, že neměl peníze pro Gabriela, drogového dealera, od kterého si kupoval heroin.

Poškrábal se na ruce v tlusté kožené bundě. Už dlouho byl bez drog. Musel si nějaké obstarat, aby měl drogy, musel mít peníze. Jenže ty mu právě scházeli.

Mohl bych si vzít pár lahví alkoholu a pak ho prodávat v nějakém zapadákově, pomyslel si. Nechtěl vykrádat pokladny, banky nebo přepadávat seniory. Nechtěl krást peníze rovnou. U takové loupeže by mohli přijít lidé o život nebo by ho policisté dříve vyčmuchali. O to Vašek nestál. Tak zoufalý zase nebyl.

Po nějaké době bloudění v obchodě objevil regál s alkoholem v uličce s nějakými krámy do penálů. Ulička ale nebyla prázdná. Uviděl v ní asi čtrnáctiletou holku, která právě ukradla z regálu propisku, kterou si schovala do tašky. Chtěla se ještě natáhnout pro růžovou gumu.

To ho dopálilo. „Co tady děláš?“ zeptal se jí. Jasně, viděl, že krade, ale zrovna ve stejnou dobu, ve stejném obchodě a ve stejné uličce jako Vašek. Byl našťvaný. Zrovna dneska se vydal krást a tahle holka, která se na něj polekaně otočila, mu předkázala plány. Jistě to byla kleptomanka, kdo jiný by kradl bezcenné propisky a gumy?

Vážně už potřebuje ten heroin.

Najednou se ozval výkřik: „Zloděj!“

Sakra. Jirka vběhl do uličky s tvrdým alkoholem a kancelářskými potřebami. V kapse bundy ho chladilo ukradené máslo. To jsem nemohl ukrást něco lepšího než máslo?, pomyslel si. Bohužel nic lepšího se mu ukrást nepovedlo. Viděla ho nějaká stařena a začala vykřikovat, že je v obchodě zloděj. Tím zlodějem myslela Jirku. Nedala se zadržet tak se dal na útěk.

Místo toho aby běžel k východu, zpanikařil a rozběhl se dál do obchodu. V nejzadnější uličce naproti sobě stála asi čtrnáctiletá holka s pětadvacetiletým mužem v tlusté kožené bundě.

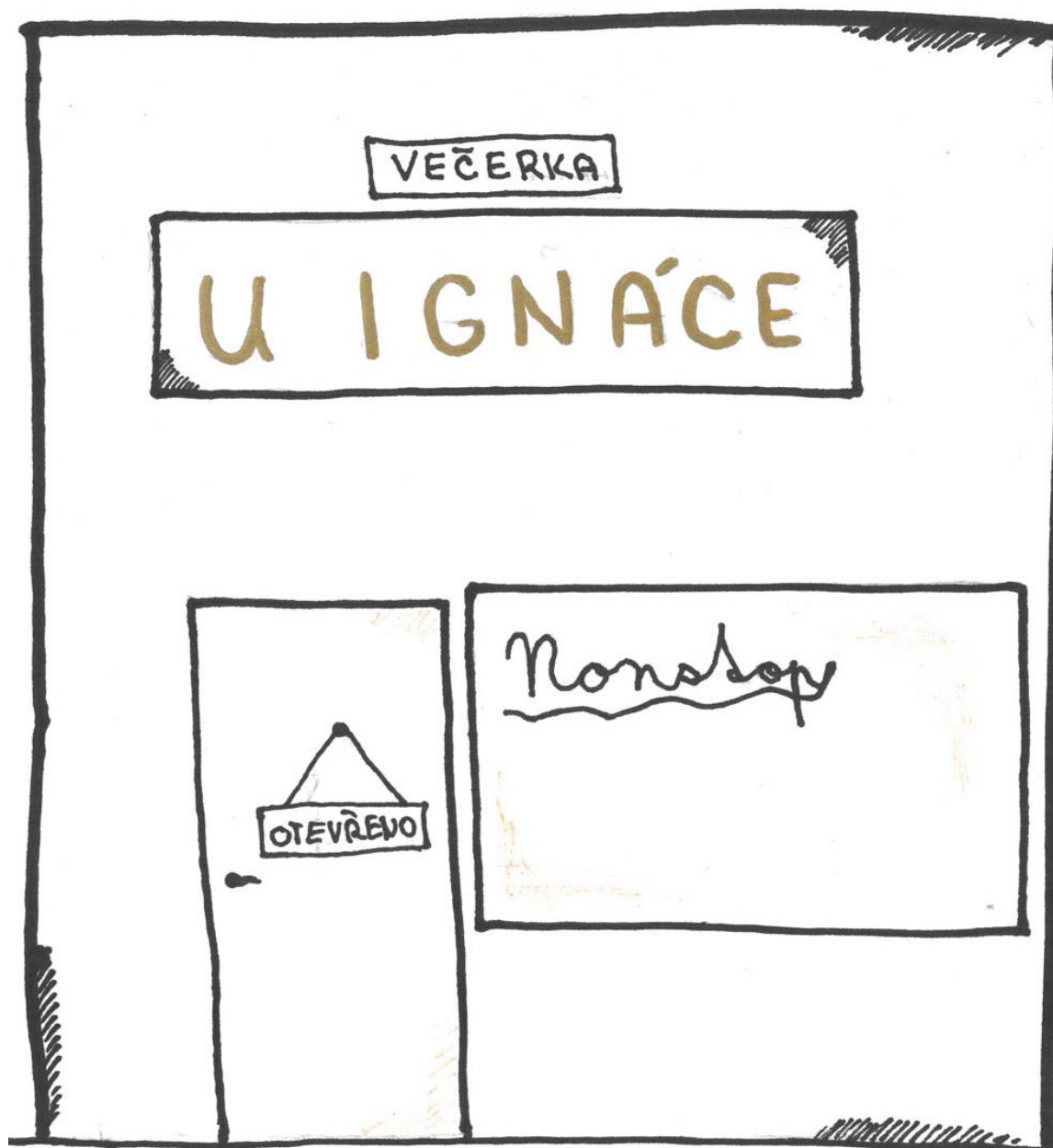
Po výkřiku stařeny se oba prudce otočili na Jirku. Jirka se před nimi prudce zastavil, dostal přitom smyk, narazil do regálu s tvrdým alkoholem a na zem popadali s hlasitým duněním láhve vodky. Teď stáli v uličce a vyjeveně na sebe koukali, zatímco se obchodem nesly výkřiky nakupujících a prodavačky. Muž v tlusté kožené bundě se sehnul a vzal z podlahy dvě láhve vodky, které si schoval do batohu.

Zato Kamila nemyslela na lup, ale na to jak se nejrychleji dostat pryč. Rozhlédla se a uviděla únikovou cestu. „Oknem,“ zavelela a ukázala k oknu ani ne dva metry nad zemí. Nikdo nezaváhal. Všichni se chtěli dostat pryč.

U okna byl první ten muž v kožené bundě. Vzal hasicí přístroj, který byl připevněný na stěně a hodil ho do okna. Všude kolem byly střepy a jeden škrábl Kamilu do ruky a toho druhého kluka do tváře. Muž s hasicím přístrojem zraněný nebyl. Ohlédl se do obchodu na dav lidí, který se k nim rychle přibližoval a proskočil oknem. Kamila s druhým zlodějem hned za ním.

Ocitli se ve slepé uličce s popelnicemi. Na nic nečekali a rozběhli se k hlavní ulici, po které chodili lidé a jezdila auta.

Každý se rozběhl jiným směrem a ztratil se v davu.

Dominika Novotná

Na břehu řeky

Byla tma. Čekali byste černou tmou, ticho a nebe plné hvězd. Jenže tak to nebylo. Na hladině Vltavy se zrcadlila žlutooranžová kola jako malá utopená slunce – kotouče pouličního osvětlení. Až k řece pronikal hluk dopravy. A nikde žádný měsíc. Nikde žádné hvězdy. Nikde žádní lidé. Zaposlouchal se do pravidelného šplouchání vody narážející do břehu. Ta podivuhodná osamělost mu pronikala až do morku kostí, svírala mu hrdlo.

Neměla ale trvat dlouho.

Za chvíli někdo přijde.

Neměl ponětí, jestli si přeje, aby dorazil. Původně to chtěl – sám tohle setkání vymyslel, ale teď se ho zmocňoval strach. Hrozný strach, strach bez důvodu, jako by něco v něm tušilo, co se za pár okamžiků stane. Zatínal pěsti a nutil se ke klidu, jenže ten už ho dávno opustil.

Uslyšel za sebou kroky.

Rychle se otočil.

„Otče!“ zvolal.

Stál tam ten, na koho čekal. Jeho tvář osvětlovala lampa stojící opodál, takže si ji mohl podrobně prohlédnout. Vousy o trochu delší, než si pamatoval, skobovitý nos a hlavně ty oči. Ty divoké oči, ve kterých svítilo něco, co nechtěl vidět. Něco, co znal. To, co vyplavalo na povrch v těch nejhorších chvílích. Trochu se potácel na svých křivých nohách. Táhly z něj cigarety a alkohol.

Dlouho se na sebe jenom mlčky dívali. Ani jeden z nich nemohl a ani nechtěl udělat o krok blíž k druhému, prostor mezi nimi zaplňovalo všechno, co se kdysi odehrálo, všechny ty hořké vzpomínky. Nemohli je překročit, ne. Právě proto sem syn přišel – aby se jich zbavil, jednou provždy. Vracely se mu pořád. Když na ulici viděl veselé rodiny. Když se podíval na své vlastní děti. Vkrádaly se mu do snů. Přepadaly ho doma, v práci, všude. Potřeboval si to vyjasnit, ale teď nenacházel slova.

„Pil jsi,“ řekl nakonec. „Sliboval jsi, že nebudeš.“

Otec jenom mávl rukou. Tohle gesto znal syn odjakživa. Znamenalo: To je moje věc. Nepleť se do toho, příliš si zahráváš.

„Proč jsi chtěl, abych přišel?“ zeptal se otec.

„Nedávno jsem se viděl se sestrou. Víš, jak na tom je. Prostě jsem se jen chtěl zeptat, jestli si uvědomuješ, cos nám udělal.“

„Tys byl vždycky jinej než ostatní,“ prohlásil otec spíš sám k sobě než k němu. „Nikdy ses nedokázal smířit s tím, že je to tak, jak to je. Pořád jsi měl pocit, že by to mělo bejt jinak.“

„Stačí se podívat na to, jak jsme skončili, a hned uvidíš, že to skutečně nebylo v pořádku.“

Když se syn zadíval do otcových očí, vybavilo se mu všechno. Znova cítil ty rány. Slyšel, jak sestra pláče. Viděl svoje dva bratry, jak sedí na schodech – úplně zhroucení. Jako nejstarší by je měl všechny chránit, ale to nedokázal. Zvládl s nimi jen zůstat na jedné lodi.

„Každej má právo vést si vlastní rodinu, jak chce,“ zavrčel otec. „Každej se někam narodí. A tam, kde se narodil, musí taky vyrůst.“

„Jsme tím poznamenáni na celý život,“ zašeptal syn, „a nikdo z nás na to nezapomene.“

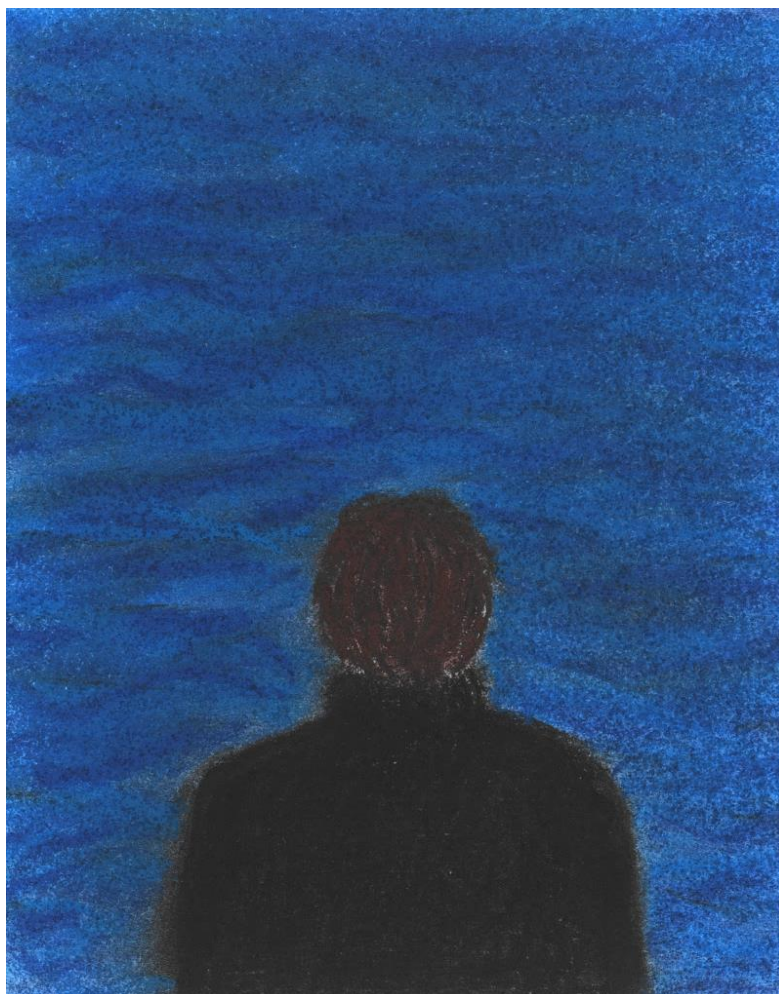
„Přišel jsi sem jenom proto, abys mi tohle vykládal?“ Jeho hlas zněl zlověstně.

Syn se pokusil odstrčit ruku, kterou mu otec sevřel rameno. Otec ho chytil za zápěstí a surově mu ho zkroutil. Syn se zmítal, chtěl se mu vysmeknout. Znal tu železnou sílu, která ho držela. Jenže teď už to nebylo jako dřív. Poprvé v životě se syn dokázal ubránit. Už nebyl malé dítě, oběť opilého otce. Odstrčil ho snadněji, než si myslel.

Čekal, že otec zase najde ztracenou rovnováhu a pustí se do něj znovu. Při zápase se ale dostali nebezpečně blízko k vodě. Možná proto, že se opil, nebo prostě proto, že to tak mělo být, se otec zapotácel... a potom spadl. Všechno se odehrávalo jako ve zpomaleném filmu. Padal a padal, potom s hlasitým šplouchnutím dopadl na hladinu a voda se nad ním zavřela.

Syn tam stál, neschopen pohybu, a pokoušel se pochopit, co se to vlastně stalo. Nevěděl, co by měl cítit. Zabil svého otce? Stal se vrahem?

Odpovědí mu bylo jen tiché plynutí řeky a vzdálený hluk silniční dopravy.

Kateřina Procházková, Barbora Svobodová

Černá kronika

Mladý muž se smutnýma očima. Tmavé vlasy mu v jemných vlnách spadaly na ramena. Jeho bledému obličejí dominovaly velké oči barvy rozbouřeného moře, lemované vějířem dlouhých řas. Byl zahalen do tenkého pláště, který se barvou shodoval s našedlou oblohou venku, předpovídající blížící se déšť.

Kráčel se svěšenými rameny podél dlouhé řady cihlových domků a rukou letmo přejížděl po zastřižených větvích živého plotu. U posledního domku zastavil a zaklepal. Chvilku ještě obdivoval nefunkční zvonek se zlatě vyvedeným nápisem: *MuDr. Margaret Myrdet*, než se dveře otevřely. Ve dveřích stála postarší žena se světlými, nakrátko střiženými vlasy. Štíhlou postavu jí obepínalo černé sako šité na míru. Letmo se na něj usmála a pozvala ho dál.

„Posaďte se, prosím,“ řekla a pokynula rukou ke gauči uprostřed místnosti.

„Děkuji,“ řekl nesměle a opatrně se zabořil do měkké pohovky. Otřel si zpcené ruce do kalhot a upřel pohled na špičky svých bot.

„Tak jak jste od minulého sezení pokročil?“ otázala se a usadila se do křesla naproti němu.

„Abych řekl pravdu, připadá mi, že se to spíše zhoršilo,“ přiznal a ošil se. „Začal jste si psát deník, jak jsem Vám radila?“

„Ano, nosím ho teď skoro pořád s sebou. Píši si tam hlavně zásadní události, jako například kde jsem ten den byl, s kým jsem se setkal a s kým se mám setkat. Abych v případě jedné z mých ‚epizod‘ věděl, kde jsem.“

„To je skvělé! No vidíte, to je pokrok,“ povzbudivě se na něj usmála. Úsměv jí opětoval. „Víte, cesta k pokroku není rychlá ani snadná. Pokrok neznamená zbořit včerejšek, ale zachovat jeho podstatu, která...“ pokračovala žena, ale on už ji nevnímal.

Jeho oči začaly být kalné, svět před ním se začal rozmazávat a ztrácet tvar. Všechno pohltila tma.

Probudil se zmatený a vyděšený. Hlava mu třesla, nevěděl, kdo je ani kde je. Nicméně nemohl se zbavit pocitu, že je něco opravdu špatně. Rozhlédl se kolem sebe a pohled mu padl na ležící ženu v křesle. Klopýtavě k ní přešel a změřil jí tep. Její oči byly prázdné a její tělo bylo ztuhlé a celé od krve. Teprve poté si všiml odhozeného nože na koberci, na jehož čepeli se leskly kapičky krve.

Hlavou mu vířilo tisíce nezodpovězených otázek: Kdo je ta žena? Ona je mrtvá? Kdo ji zabil? A co tu dělám já?

Ze zadní kapsy kalhot vytáhl svůj deník. Otevřel ho na založené stránce.

Takže ta žena byla jeho psycholožka. Začínal panikařit. Znovu začal pohledem prohledávat místnost. Snažil se najít nějaké vodítko, něco, co by mu alespoň trochu napovědělo, co se vlastně stalo. Všiml si pootevřených složek na stole. Jedna z nich byla jeho.

Zděšeně složku odhodil na zem a zoufale si zajel rukama do vlasů.

„Ne, ne, ne, ne, ne,“ skučel a rval si vlasy. Jako v mrákotách doklopýtal k telefonu. Třeba ještě nebylo pozdě. Vytočil 112.

„Pomozte prosím, asi jsem ji zabil,“ zašeptal, ale rázný hlas operátorky už neposlouchal. Položil sluchátko na stůl, ale nezavěsil.

Přešel ke stolu a popadl svoji složku. Naposledy pohlédl na ztuhlé tělo své psycholožky a vběhl zadními dveřmi ven.

Zastavil se až před vchodovými dveřmi svého malého podkrovního bytu. Vešel dovnitř, zabouchl za sebou dveře a sesunul se po nich k zemi.

Tohle je konec, pomyslel si. Tohle nebyl on, on by nikdy nic takového neudělal. Vložil hlavu do dlaní a z očí se mu začaly řinout slzy. Slíbil si, že nikdy nikomu neublíží, hlavně ne potom co ublížil jí, své přítelkyni.

Otevřel oči a uviděl ji. Seděla na zemi, držela si zarudlou tvář, na které se rýsoval otisk ruky, a brečela. Vůbec nevěděl, co se stalo. Přišel k ní a chtěl ji nějak pomoci, ale ona od něj začala couvat.

„Nešahaej na mě!“ zaječela na něj.

„Co se stalo?“ nechápal.

„Ty víš moc dobře, co se stalo!“

„Ne, nevím, nic si nepamatuji.“

„Lžeš, jdi pryč ode mě. Nechci tě tu už nikdy vidět.“

Takhle se jeho nemoc projevila poprvé. Od té doby se začal lidem stranit. Měl strach. Strach, že ublíží sám sobě nebo ostatním. A teď se to stalo znovu. Nemohl dopustit, aby se tato událost někdy opakovala. Věděl, co musí udělat.

Muž se smutnýma očima. Seděl se svěšenými rameny a v klíně mu odpočíval starý popsaný deník. Pozoroval lidi, každý byl hrdinou svého vlastního příběhu. Své vlastní knihy. Jako každý den v tuto dobu všichni čekali na vlak. Vlak, který je odveze tam, kam chtějí. Ale nemůžou si být jistí.

Tenhle vlak ale nezastavoval, jenom tudy projížděl. Vzal s sebou jenom jednoho černého pasažéra. Se smutnýma očima, krví jedné ženy na rukách a naplněnou touhou po své smrti.

Ema Provazníková

VRHAČ VĚTVÍ

Je něco málo po půlnoci a policistka Steffi Becker se vrací domů z noční služby na policejní stanici. Z policejní stanice to má domů pořádně daleko, tak musí jet svým žlutým autem.

Zrovna projíždí kolem města Görlitz a v tom okamžiku se to stalo. Steffi nejdříve uslyšela hlasité troubení, poté velkou ránu, jakoby před ní spadla nějaká velká věc, potom houkání a nakonec se probrala v německé nemocnici Städtisches Klinikum. Sotva se probrala, už u ní stál celý policejní tým, včetně poručíka Johanna Schwarze. Všichni měli notýsky a tužky a čekali, co jim Steffi sdělí.

„Před váš vůz nějaký neznámý muž shodil strom, je to tak?“ Ptal se bez ohledu na Steffiin zdravotní stav Johann Schwarz.

„Ano, potvrzuji.“ Řekla bez přemýšlení Steffi.

Následně se Steffi i ke svému údivu rozpovídala o onom neznámém muži.

„Bylo mu asi třicet nebo čtyřicet, měl tepláky a bundu s kapucí, taky měl čelovku, kterou mě mírně oslepil.“

„No, děkujeme, kvůli tomuhle...jak bych to jen řekl...vrhači větví, leží v nemocnici asi deset dalších lidí a asi čtyřicet tam málem skončilo taky.“ Odporučel se poručík.

Hned, jak se Steffi dala dohromady, šla se svým týmem okamžitě pátrat po muži, nazvaném vrhač větví. Společně odjeli na místo, kde se muž posledně vyskytoval a všech deset policistů na příkaz poručíka Schwarze odebíralo otisky prstů a vzorky DNA.

S pomocí lidí, kteří muže viděli a lidí z nemocnice Städtisches Klinikum, našli šest podezřelých. První, koho pustili byl podezřelý číslo šest, byl to bezdomovec, kterého viděli, jak kácí stromy, zjistilo se, že si chtěl jen vydělat nějakou tu korunu. Výpovědím se vymykali podezřelí s čísly tři, šest a jedna. Zůstal tedy Mark Zeller s číslem dva a Tobias Ulrich s číslem čtyři.

Sám poručík každého z nich osobně vyslechl v takové té místnosti, kterou chce každé dítě vidět.

„Tak co?“ Ptá se zvědavě Steffi.

„Právě, že nic, vypadá to, že jsou oba nevinní.“ Řekl sklesle poručík.

Asi za pět minut zazvonil na policejní stanici telefon. Podle hlasu to byla žena, ale nepředstavila se, říkala něco o větví na silnici a o muži, co po autech stojících za větví háže kameny a různé další klacíky.

Po tomto hlášení vyjelo za volající pět policejních hlídek, policisté vyskákali z aut a vběhli do nedalekého lesíka. Asi po půlhodinové honičce policie zadržela muže, asi třicet, měl bundu s kapucí, červené tepláky a na hlavě čelovku.

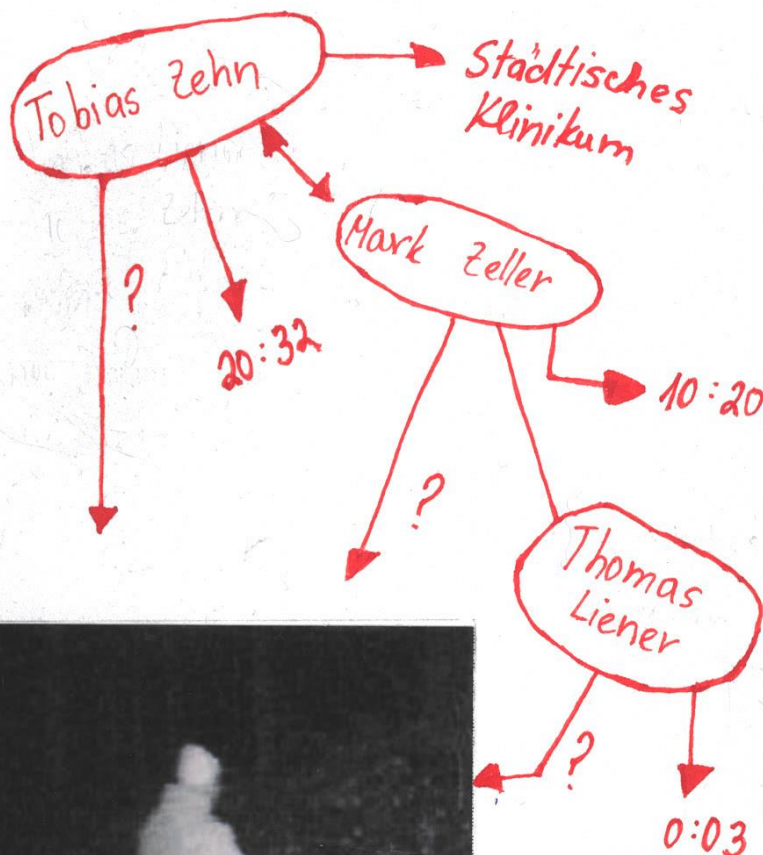
„To je on!“ Zakřičela Steffi, která se přišla na celou situaci podívat.

Hned po převozu obviněného na policejní stanici, poručík ho vyslechl znovu v takové té místnosti, kterou chce každé dítě vidět.

Zadrželi správného muže, Thomase Lienera, vrhače větví.

Ema Provazníková

ČERNÁ KRONIKA

Gym. fit.

Veronika Šotolová

RUKAVIČKA

Můj život je tak jednotvárný.

Mám velmi dobře placenou práci, ve které nemusím v podstatě nic dělat, stejně jako můj manžel Tom. Máme velký luxusní dům, chytře investované peníze, bohaté dědictví. O peníze se tedy starat nemusíme. Děti zatím nechceme, na zvířata je manžel alergický.

Jak se mám tedy zabavit? Jak mám věřit, že každý den přinese něco nového, když mi život každý den dokazuje opak?

Většina lidí tvrdí, že klíčem ke štěstí jsou peníze. Přitom lidé z normálních vrstev, již potkávám, vypadají tak šťastně, a rozhodně nemají nadbytek peněz jako já.

Co je tedy klíčem ke štěstí? Co mám udělat?

„A to byly rychlé zprávy.“

Co to je?

Á, jasně! Ta nová funkce u televize, kdy se spustí sama od sebe 5 minut před začátkem oblíbeného pořadu. Úplně jsem na to zapoměla!

„A nyní si užíjte film Dannyho parťáci“

Dobrý film. Budu o tom přemýšlet později.

Páni, to je dobrý plán. Schválně, jestli jim to...

Co to bylo za sen? Vzpomeň si, no tak!

Ne, je to marné, nevzpomenu si. Otevřu oči.

Už je ráno?

Musela jsem to říct nahlas, protože se ozval smích.

„Brýtro, zlato. Usnula's u telky, tak jsem tě odnesl do postele“

Ozval se za mnou Tomův hlas stále prozářený smíchem.

U televize...Dannyho parťáci...

Už si vzpomínám na ten sen!

„Že neuhodneš, co se mi zdálo? Byla jsem profesionální lupič! A ty taky. Vždycky jsme prodali kradené zboží, ale peníze nějak vrátili okradeným, nebo jsme jim nenápadně vrátili zboží. Samozřejmě, tak, abychom nebyli podezřelí...“

To je ono! To potřebujem, aby náš život nebyl jednotvárný, abychom byli šťastní!“

Tom se na mě zamyšleně díval a nakonec namítl:

„A jak to chceš provést? Kromě tvého snu v tom nemáme vůbec žádnou praxi, policie nás chytí hned.“

„Musíme si najít někoho, kdo nás to naučí. Odpoledne se vypravíme do chudších čtvrtí a na černý trh. Tam snad někoho najdeme.“

Toto proběhlo před pěti měsíci. První tři týdny nás zaučoval náš komplic Rukavička, vysvětloval nám různé metody a dával taktická cvičení. Někdy mu pomáhali jeho kamarádi/kolegové a simulovali prodavače, sekuriťáky, nebo i obyčejné svědky.

Další týden jsme se přesunuli na praktická cvičení „do terénu“. Protože jsme kradli jen pro zábavu, stali jsme se taky mistry v nenápadném placení. Někdy se nám povedlo ukradenou věc pronést zpátky do obchodu a vrátit ji do regálu, ovšem to záleželo na okolnostech. Po několika dnech praktických cvičení jsme byli schopni odhadnout, kudy půjde hlídač, kam a jak dát peníze, aby si jich všiml jen prodavač, a kdy bude obchod plný nebo prázdný.

Postupně jsme se přesunuli od jednorázových krádeží (příprava a provedení nám zabraly maximálně jeden den) k dlouho plánovaným.

Místa pro krádež jsme si vybírali různě. Někdy jsme chtěli obchodu zvýšit publicitu, jindy nás našel prodavač nebo celý personál. U těchto případů jsme jim dlouho nezaplatili ani nevrátili zboží. Někdy pro nás daný obchod představoval výzvu, jakýsi vyšší level.

Klenotnictví v OC Krakov bylo směsicí prvního a třetího důvodu. Shodli jsme se na dni a provedení činu. Teď zbývá vydat se na průzkum terénu. To obvykle zařizujeme já s Tomem – jeden zabaví prodavače a druhý si nerušeně prohlíží terén, pozoruje sekuriťáky, ukládá si do paměti rozmístění regálů a zkoumá bezpečnostní systém. Druhý pozorně sleduje prodavače, jeho reakce a vztahy s personálem.

Poté s klidem vyjdeme ze zlatnictví a následuje druhá část průzkumu – kdy je v obchodě a okolí nejmíň lidí. To se dá udělat dvěma různými způsoby:

Pokud se vyskytuje v blízkosti nějaká kavárna nebo restaurace, ze které je vidět na onen obchod – zkrátka místo, kde nebude nikomu nápadné, když tam člověk stráví dvě až tři hodiny – jeden z nás pozoruje zpoza šálku kávy obchod, pak se nenápadně vystřídáme.

Pokud však v blízkosti nic takového není, umístíme na šikovné místo kamerku, která musí buď natáčet nepřetržitě 7 dní, anebo dokáže rovnou přenášet záběry do sledovací místnosti. Rizikem je nefunkční kamerka a možnost odhalení přístroje.

Naštěstí naproti zlatnictví nedávno vyrostla kavárna, tím pádem jsme zahájili kavárnové sledování.

6. den sledování jsem měla horečku, takže za mě zaskakoval Rukavička s Tomem. 7. den se mi povedlo nakazit i Toma, tudíž na to zůstal Rukavička sám. Vyřešil to kamerkou se záznamem. Následovalo podrobné plánování – půjdeme tam v sobotu v pět hodin odpoledne, já s Tomem hlídáme okolí, Rukavička přemístí šperky z pultu do tašky.

Je sobota 12. října. Připravuju se. Nandávám si na své dlouhé černé vlasy sítku a na ni krátkou zrzavou paruku. Pomocí líčidel si změním tvar obličeje, nosu, úst, velikost obličeje.

Nandávám si barevné kontaktní čočky. Ze skříně vytáhnu oblečení, jež nikdy nenosím a nějaký čas ani nosit nebudu.

Tom se připravuje podobně.

Rukavička na nás má zazvonit přestrojený za opraváře, aby to sousedům nebylo nápadné.

Cililink! Zvuk zvonku mě upozornil na Rukavičkův příchod. Otevřu dveře, ale zůstávám ve stínu haly. Rukavička se udiveně rozhlíží kolem dokola, zatímco ho vedu do obývacího pokoje, kde strávíme příjemnou hodinu popíjením čaje a doladováním posledních drobností.

Nadešla osudná hodina.

Nastupujeme do auta s kouřovými skly, aby nikdo neviděl naši proměnu. Doufám, že to vyjde. Parkujeme. Vstupujeme do OC Krakov. Na zkoušku maskování vcházíme do mého oblíbeného obchodu, ve kterém mě znají skoro všechny prodavačky. Ano, ta u kasy si mě stoprocentně pamatuje.

Co když mě pozná? Ve zlatnictví mě přeci také znají! Vycouváme z toho úplně? Nebo se vrátíme jindy?

Jsme pár kroků od kasy. V téhle vzdálenosti mě většinou nadšeně zdraví. Stojíme u kasy. Čas odvést její pozornost, aby nepoznala Toma.

„Dobrý den, vás jsem tu ještě neviděla. Máte konkrétní přání, nebo potřebujete poradit?“

Změň hlas, jinak tě pozná. Přidej německý přízvuk.

„Nein, ja tēkofat, jen chroschlíšela se.“

Koupila jsem si nicneříkající červenou rtěnku. Zkouška dopadla úspěšně!

Jde se na věc! Nasadit výraz cizince snažícího se porozumět prodavači. Zároveň hlídat, jestli se neblíží další návštěvníci. Rukavička se za zlatníkovými zády nenápadně přesouvá k pultu. Tváří se, jako by si něco prohlížel pod skleněnou deskou pultu. Zlatník si toho všimne a spěchá mu být nápomocen. My se mezitím přesuneme do druhé části obchodu, v níž mají vystavené šperky a pod nimi ceduli *NESAHAT!*

Jakožto Němec nerozumějící českým výstražným cedulím sebejistě zvednu šperk ke krku a začnu se prohlížet v zrcadle. O tři sekundy později se ozve alarm prodavač ke mně vyděšeně běží a lámanou němčinou mi vysvětluje obsah cedule. Rukavička toho využívá a všechny vystavené šperky na pultu nahází do tašky.

S klidem odchází z obchodu. Zlatník ho pozdraví, když Rukavička prochází kolem.

Cestou k platebnímu pultu vyndám jakožto horlivý zákazník peněženku, nahlédnu do ní a spustím hlasitý nářek. Mezi falešnými vzlyky vysvětluju německy prodavači, že nemám dostatek peněz na zaplacení, že dneska odlétáme, jak nemám pro mou drahou nemocnou maminku dárek, že to možná budou její poslední narozeniny, jak si přála mít něco ze své rodné vlasti a podobně.

Tom ke mně naoko vyděšeně přiskočí a uklidňuje mě. Zlatník našemu divadlu jen vystrašeně přihlíží a zmůže se jen na:

„Wollen Sie Wasser?“(Chcete vodu?)

„Nein,“ odpoví za mě Tom.

„Fite, její Mutti je velmi nemocna. Ona to špatně nosí.“

Zlatník chápavě přikyvuje, pořád otřesen.

Já se mezitím uklidnila, rozloučili jsme se a odešli ze zlatnictví. Touhle dobou už bude Rukavička pryč.

Nastupujeme na eskalátory. Ze zlatnictví se ozve zděšený výkřik – zlatník přišel na chybějící šperky. K obchodu se sbíhají sekuriťáci a poslouchají roztřesené blekotání zlatníka. Jakmile vyrozumí problém, vysílačkami nařídí svým kolegům u východu, aby nikoho nepouštěli ven, dokud se nedostaví policie.

S tím jsme počítali, proto jsme si naplánovali únikovou trasu. V době odhalení kráčíme vstříc toaletám, obrácení zády k východu, tvářící se, jako bychom si ničeho nevšimli.

Na toaletách umístili architekti okno, příliš vysoko, aby z něj vylezl jeden člověk, ovšem pro dva lidi to není obtížné. Vylézáme na opačné straně, než přijíždí policie. Nutím se do pomalé, klidné chůze a soudě podle Tomova stisku, on také.

Vysvobodí nás Rukavička přijíždějící naším autem. Vyčerpaně klesnu na sedadlo.

„To bylo o fous! Ani ne dvě minuty potom, co jsem vyšel ven, slyším houkání fízlovské sirény.

Mimochodem, skvělý výkon, Margaret.“ Usmál se na mě.

Usmála jsem se zpátky a nadhodila:

„Jak ty šperky vrátíme? Kolik jsi toho vlastně sebral?“

„Ále, jen dvě plata“ odpověděl mi nevzrušeně.

„Dvě plata?!“ vyhrkli jsme s Tomem současně. Tom pokračoval:

„To má hodně vysokou hodnotu, takže tentokrát to asi dobročinný šek nevyřeší. A navíc bude minimálně měsíc příliš nebezpečné se tam pohybovat se dvěma platy ukradených šperků“

„To vyřešíme zítra“ přerušil ho Rukavička.

Snažil se znít ledabyle, ale já v jeho hlase zaslechla hrdost. Tentokrát jsme se nedostali o level výš, ale rovnou o tři!

Jsem zvědavá, jestli o tom budou mluvit ve zprávách. Zapínám televizi. Spouštím kanál se zprávami.

„A nyní ke krádeži, která se dnes odehrála v OC Krakov. Okraden byl zlatník Jan Urbanovský. Loupež byla mistrně provedená a netrvala ani minutu.“

Díky za poklonu!

„Odcizeny byly šperky v celkové hodnotě 190 000 korun českých. Přestože má městská policie základnu ve stejné ulici, pachatele se nepodařilo při zásahu dopadnout. Máme tady šéfa Městské policie Prahy 8.

Jak probíhá vyšetřování?“

„Jsme pachatelům na stopě.“

Pachatelům? Jak na to přišli?

„Díky záznamu ze zbrusu nové bezpečnostní kamery máme tři podezřelé.“

Z kamery? Jak je to možné? Vždyť tam nikdy žádné viditelné ani skryté kamery nebyly!

„Tome! Tome!“

„Co je, zlato?“

„Byly tam kamery!“

Ztuhl. Po chvíli ze sebe vyrazil:

„To je nemožné. Museli by je tam umístit během týdnu, kdy jsme obchod hlídali. Ale to bychom viděli, však jsme tam byli celou dobu.“

Sevřela mě ledová ruka. Něco jsem si uvědomila.

„My tam nebyli celou dobu, ale Rukavička ano.“

Tom se na mě nevěřičně zadíval. Pak mu pohled sklouzl k televizi.

„Hele, ukazují záznam z kamery.“

„Jak vidíte, podezříváme tyto tři osoby – dva muže a jednu ženu. Z chování muže a ženy vyplývá, že tvoří pár. Zatímco páru je vidět do obličeje, druhému muži nikoliv. Přesto si myslíme, že dopadení je jen otázkou času.“

Vyměnili jsme si vyděšené pohledy. Tom nadhodil:

„Nemůže to být jen pochybení?“

Hořce jsem se zasmála.

„Vidíš, jak se natáčí, jak se pohybuje, aby neukázal kameře svůj obličej? Kdepak, o kameře určitě věděl. Musíme ho kontaktovat, konfrontovat ho se situací a přinutit ho, aby se za á ukázal v pravém světle a za bé nám dal ty šperky.“

Volali jsme mu, nebral to. Prošli jsme všemožné zapadlé hospody, černý trh, všechna místa, kde by se mohl vyskytovat. Občas jsme narazili na jeho kamarády, ovšem ti o něm nevěděli o moc víc než my. Po Rukavičkovi jako by se slehla zem.

Staly se ale i mnohem horší věci.

Zazvonili u nás s povolením k domovní prohlídce. Někdo nás musel vidět nastupovat nebo vystupovat z auta. Šperky u nás sice nenašli, ale Tomovu paruku a oblečení **ano**.

Když ho přinutili se do přestrojení obléct a nalíčili ho, policisté ho poznali.

Jediné naše štěstí bylo, že se o své kroky podíleli s televizí a nebyli jsme první, u koho použili tuto metodu. Bylo nám jasné, že důkazy o obou nestihneme zničit. Protože svědek viděl Toma tehdy vystupovat z auta, ač nerada, musela jsem se smířit s vysokou pravděpodobností

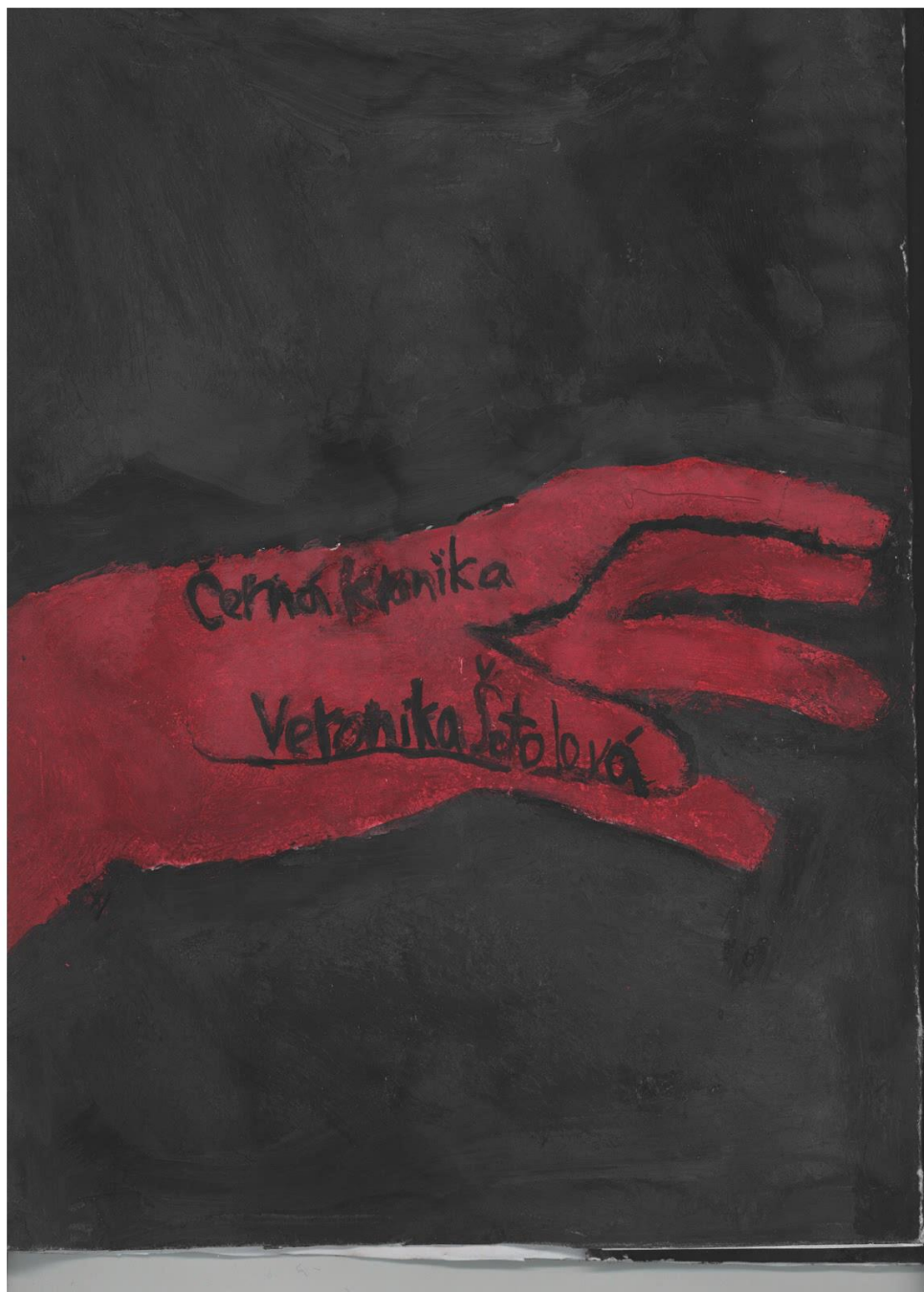
odvedení Toma do vazby. Proto jsme zničili důkazy usvědčující mě a vymysleli a secvičili fiktivní příběh.

Podle něj měl Tom milenku, se kterou loupež provedl. Já musela akorát zahrát dostatečně překvapenou, až se s tím Tom vytasí na policisty, aby mě zprostiti obvinění a alespoň já mohla na svobodě hledat Rukavičku. Zároveň vymyslím způsob, jak mého Toma co nejdřív dostat z vězení.

Rukavičko, já tě najdu.

Je mi jedno, jak dlouho to bude trvat, ale chytím tě já, ne policisté. A až tě chytím, jako kočka chytí myš, přinutím tě zaplatit za všechno, co jsi svou zradou způsobil.

Tak přísahám.

Ondřej Šperling

Černá kronika

Když mi bylo šestnáct let, žil jsem ještě ve Spojených arabských emirátech a má matka mi říkala: „Pohni kostrou, seš pomalej jak muslimák! Už mě tu dál neštvi a běž ven z domu!“ Díky této větě to všechno začalo. Říkal jsem si: „Co to může být ten muslimák?“ Šel jsem tedy ven, jak matka řekla.

Najednou jsem pocítil, že můj močový měchýř je úplně plný. Proto jsem si stoupl za strom, rozepnul si poklopec a začal si zpívat svou oblíbenou písničku. Mezitím, co jsem čůral a zpíval si, ucítil jsem silnou ránu pěstí do hlavy.

Zatemnilo se mi před očima, celý svět se mi zhroutil. Myslel jsem, že jsem zemřel. Z té temnoty však vylezla podivná bytost. Byla modrá a oslnivě zářila. Měla hlavu šimpanze, vyžrané tělo a ocas koně. Místo nohou měla čtyři dlouhá chapadla a na těle měla něco, co se podobalo motoru auta. Byl jsem strachy bez sebe, ale ujistil jsem se, že mi nechce ublížit. A toto stvoření se ke mně ladnými pohyby pomalu přibližovalo. „Ha, ono to chce určitě jen projít kolem...“, zamumlal jsem si. Po chvíli jsem zaslechl řinčet motor. „Že by ten hluk vyluzovalo to monstrum?“, pomyslel jsem si. Najednou se to na mě podívalo a začalo to mluvit: „Vítej u bran do říše pekelné! Celý svůj život jsi jen házel kameny po ostatních a pil vodu z posvátné fontány, ze které se pít nesmělo. Žil sis jako prase v žitě, ale s tím vším je teď konec. Za své činy budeš pikat!“

Najednou se ta příšera začala zvětšovat a zvětšovat. Narostla tak moc, že byla velká jako dům. Nejspíš mě chtěla zabít, a nebo alespoň jen "ustrážit k smrti". Řekl jsem si: „No jo, tak to je konec. . .“

„Kakaraká!“, ozvalo se z temnoty. Tak velké štěstí jsem přece mít nemohl. Uviděl jsem křičícího černocho s kopím, jak běží proti tomu hroživému monstru. Hrdina, který byl ve tmě sotva vidět, probodl tomu stvoření motor a příšera se zhroutil k zemi. Zachránce se na mě otočil a povídá: „Jmenuji se Karel a musíš mi pomoci zachránit svět před obří zkárou. Na planetu Zemi za devět let spadne asteroid a jen ty tuto destrukci můžeš zastavit. Musíš jen provést ohnivý rituál.“ Říkal jsem si: „Co mě to sakra zachránilo za blázna?“

Nevěřil jsem mu ani slovo, jen možná to, že se jmenuje Karel. „Musíš vhodit do posvátného vědra něco hořlavého a zapálit to. Při této činnosti musíš meditovat a modlit se ke mně.“, pokračoval ve svém "podivném výkladu". A navíc to zakončil tím, že mi flusnul do obličeje. Všechno se začalo motat a já padal a padal...

Najednou jsem se probudil. Vypadalo to tady jako v nějaké nemocnici, ale bylo v ní něco špatně, všude byly samé cizí nápisy, české! A nejpodivnější bylo, že jsem tomu rozuměl, i když nejsem z České republiky. V tuto chvíli mi došlo, že se stal opravdový zázrak a můj život se vydal jiným směrem.

Neměl jsem ale žádný domov, a proto, když jsem opustil nemocnici, skončil jsem rovnou na ulici.

Za devět let prohrabování popelnic a žebrání na ulici mi došlo, že tento život má určitě jen jeden jediný smysl. A to provést ohnivý rituál. „Ale kdy to mám provést?“, zamyslel jsem se.

ČERNÁ KRONIKA

Ondřej Šperling

Náhle jsem si všiml, že se na nebi objevila jakási jasně žlutá záře, ale nebylo to slunce... Stále se zvětšovala a přibližovala. „Padá asteroid!“ , napadlo mě.

Ten černoš Karel měl, bohužel, pravdu. V tuto chvíli jsem si vzpomněl na jeho svatá slova: „Musíš vhodit do posvátného vědra něco hořlavého a zapálit to.“ Šel jsem tedy prohledávat

popelnice. Když jsem konečně našel skoro všechno potřebné, kbelík a kousky kartonu, chyběl mi ještě oheň. Asteroid našťástí padal neuvěřitelně pomalu, takže jsem měl ještě dost času na to, abych našel ten oheň.

Ale kde ho najít...? Poblíž jsem zahlédl partu místních bezdomovců. Přistoupil jsem tedy k nim a zeptal se: „Hele, nemohl bych si na chvíli půjčit ten váš zapalovač?“ Starý bezdák se pomalu zvedl z lavičky a povídá: „Ten zapalovač ti půjčím jen za flašku rumu.“ Zašel jsem tedy do místního vietnamského obchodu. Vplížil jsem se do sekce s alkoholickými nápoji, popadl rum a utíkal jsem co nejrychleji k východu. Do cesty se mi ale postavil odhodlaný vietnamský prodavač a zamumlal: „Ti vrátit to tam, jinak já zavolat policičky na tebe!“ Musel jsem tedy trochu improvizovat. Snažil jsem se ho přesvědčit, že mu ty peníze další den přinesu, ale vietnamec nevysokého vzrůstu mi na to neskočil, a proto jsem ho jen odstrčil a běžel zpět za bezdomovci.

„Tady to je!“, podal jsem mu flašku rumu a on mi dal zapalovač. Rituál mohl konečně začít.

Hodil jsem tedy do kbelíku kusy kartonu a všechno to zapálil. Zaklekl jsem si před oheň, začal meditovat a přivolávat Karla. Vůbec nic se ale nedělo, jen přede mnou hořel kbelík a z nebe padal asteroid.

K mému překvapení se za pár okamžiků konečně zjevil Karel. „Ty jsi to opravdu do...“, nestačil dopovědět větu, protože se stalo něco naprosto nečekaného... Z ničeho nic k nám přistoupili dva měšťáci a můj oheň uhasili hasičákem!

„Pane, co to tu proboha děláte? Zapalujte si kbelíky někde jinde, ne tady!“, křičel jeden z policistů. Chtěl jsem jim vysvětlit, že se snažím zachránit svět, ale místo toho, abych řekl něco chytrého ze mně jen vypadlo: „Já tu volám virtuálního Karla pomocí mého interdimenzionálního vědomí.“ Měšťáci se na sebe jen podívali a zasmáli se.

Touto událostí můj příběh končí. Zjistil jsem, že jsem nejspíš blázen a Karel, který spasí svět, existuje jen v mé hlavě. Asteroid někam zmizel a já skončil v psychiatrické léčebně.

Kristýna Usmanova

Nešťastná shoda okolností

Seděl jsem v jedné z prvních řad obřadní síně a prohlížel si tváře všech těch lidí, co se tady sešli. Nejdřív jsem se díval na mladého muže, který seděl přes uličku ode mě. Po chvíli jsem přenesl svoji pozornost na dívku vedle něho. Poté zase na manželský pár sedící ještě o kus dál.

Větší část z nich znám od mala. Byly tady desítky příbuzných, zahalených do černého oblečení. Mimo to jsem zahlédl několik rodinných přátel a jiných známých. Také v temných barvách. Popravdě řečeno, nečekal jsem, že sem přijde tolik lidí.

Nacházel jsem se vedle svých rodičů a staršího bratra, a pozoroval všechno kolem sebe. Celá tahle situace se mi zdála trochu nereálná. Kdyby mi někdo před několika dny řekl, že se letos celá moje rodina sejde dohromady při pohřbu, neuvěřil bych mu to. Je samozřejmé, že nikdo není pojištěný proti smrti, ale tohle nečekal nikdo.

Hrobové ticho bylo narušováno jen hlasem řečníka a občasným šeptem lidí. Nemyslím si, že všichni mluvili o zesnulém. Většina z nich si nejspíš jen sdělovala různé informace ohledně budoucích událostí. Například o velkolepé čtvrtéční večeři u Hlavinkových. Nebo o nadcházející zimě a Vánocích.

Nehledě na to, že se tady sešlo tolik lidí, málokdo z nich doopravdy znal zemřelého, proto opravdu zkroušeně vypadali jen moji rodiče s bratrem, a ještě pár bližších členů rodiny.

Po ukončení obřadu a uložení rakve do hrobu, se všichni začali pomalu přepravovat do našeho domu na pohřební hostinu. Ta se mi zdála docela zbytečnou. Rodiče ztratili jednoho ze svých dětí, ale místo toho, aby mohli truchlit o samotě, budou muset přijímat hosty a následně po nich uklízet.

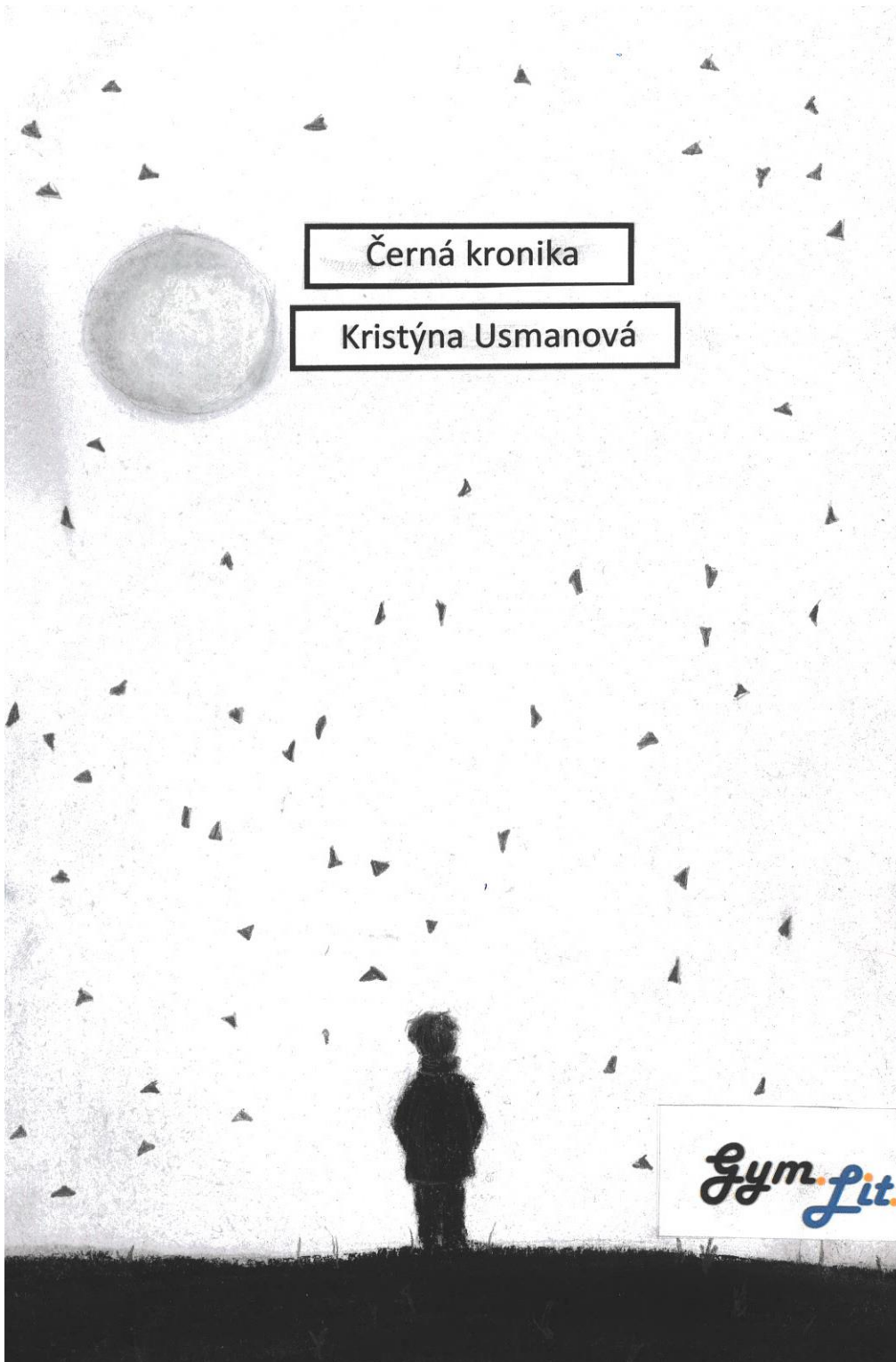
Oddělil jsem se od ostatních lidí, kteří usedávali do předem připravených aut. Nikdo se nevydal za mnou a ani mě neokřikl, abych se vrátil. Potuloval jsem se ulicemi až do setmění, přičemž jsem zcela ztratil pojetí o čase, ale stejně jsem se neplánoval vracet domů, takže to bylo jedno.

Přemýšlel jsem o životě – svém i cizích. A přemýšlel jsem o smrti – své i cizích.

Ted' jsem byl jen průhlednou vzpomínkou sebe samotného. Přízrakem bez těla a pocitů.

Pokud by nedošlo k nešťastné shodě okolností, nemuselo by se stát to, co se stalo. Pokud bych dával větší pozor, když jsem přecházel silnici. Kdyby se řidič sedící v tom autě nerozhodl zrovna ten den opít. Tohle „kdyby“ a „pokud“, mě pronásledovalo už několik dní. A nemohl jsem se toho nijak zbavit.

Nepřestával jsem si opakovat, že je to jen zlý sen. Přímo ted' uslyším otravný zvuk budíku a vzbudím se ve své posteli. Určitě. Je to jen hrozný, strašný sen, ze kterého se brzy probudím, celý zpocený strachem.

Karel Valeš

Černá kronika

Představte si, že třeba jedete na výlet nebo z výletu a nebo jen tak projíždíte kolem pumpy. To je úplně běžná věc. Méně běžná věc je ovšem, když potřebejete stovky tisíc třeba na zplacení hypotéky. V dnešní době to bohužel není úplně rarita. Tyto dva příběhy se dokonce mohou jednoduše setkat i v jednom případě. Potom to mívá velmi tragické následky (přepadení pumpy a zajmutí rukojmího, postřílení všech v prostorách čerpací stanice atd.). Čerpací stanice není jediným terčem přepadení, ale těchto přepadení přibývá, protože je to velmi snadný cíl.

Nedávné přepadení benziny na Plzeňsku se naštěstí obešlo bez úmrtí, ale k podobné věci se schylovalo.

Neznámý čtyřiašedesátiletý muž přepadl benzínu a rozhodně neměl v plánu pohodlně natankovat, přifouknout si kola nebo si vysát koberec, ani si nešel dovnitř koupit sušenky . Vtrhl do dveří a žádal peníze. Nakonec s několika tisíci ujel svým modrým vozem Fiat Croma. Na blikání policejních majáčků, ani na policejní fráze jako: "Stůjte, policie České republiky!" "Ve jménu zákona zastavte!" nebo "Stůjte nebo použijte zbraň!" nedbal a vesele hlídce ujížděl dál. Mezi obcemi Plasy a Kralovice ovšem řízení nezvládl a naboural do svodidel u silnice.

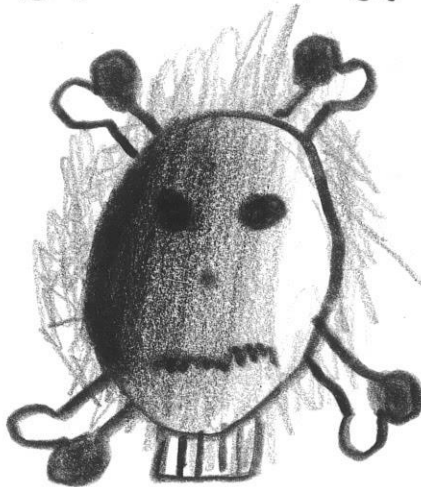
Skončil naštěstí docela dobře: byl schopen s policií komunikovat, s pohmožděninami od volantů a pásů byl převezen do nejbližší fakultní nemocnice. Dechovou zkoušku nemohl absolvovat z důvodu zranění. Peníze byly navraceny a škoda uhrazena. Řidič skončil ve vazbě.

Podle mého názoru mu ale převezení do nemocnice za pár tisíc Kč (které potom stejně nezískal) nestálo.

ČERNA KRONIKA

Tato kniha je skvělým příkladem, toho co přesně nedělat. Zároveň slouží i jako poučení pro čtenáře, že krást a utíkat před policií se prostě nevyplácí. Tento mladík nehodu sice přežil, ale takové štěstí mít opravdu nemusel. V horším případě ~~se~~ mohl zabít nebo ho hlídka mohla zastřelit. Toto je skutečná událost rozebíraná i v novinách, sepsaná do zajímavého příběhu,

Jaroslav Vaclav

Štěpánka Votavová

Až budou padat krávy z nebe...

„Dědo,“ malý kluk zvedl hlavu ke staršímu pánovi, na kterého zrovna mluvil, „já se bojím, že tě vidím naposledy.“

Matka, která stála za tím klukem, se toho, co řekl, zděsila. Z tváře jí zmizel úsměv, který si držela celou dobu. Dědečka to ale vůbec nevyvedlo z míry, vlastně se nad tím zasmál. K jeho vnučeti si dřepel tak, aby mu mohl hledět z očí do očí, nad jeho slovy vrtěl pobaveně hlavou.

„Ty naše malé telátko,“ řekl ochraptělým hlasem, „toho se ale vůbec nemusíš bát. Víš jak dlouho tady na tom světě už jsem? Přes osmdesát let. A klidně vydržím dalších osmdesát, jen abych viděl, jak z tebe vyroste pořádný chlapák!“

Dítě se při jeho slovech smálo, za což byl děda rád. „Neboj se, já vám jen tak neodejdu,“ dodal pak ještě, „leda že by začaly padat krávy z nebe.“

Maminka nad tím pozvedla obočí, synek se začal hlasitě smát. Představil si, že by opravdu začaly dědovy krávy padat z nebe. Vypadalo by to vtipně. Děda se pak postavil, ačkoliv to pro něj bylo docela namáhavé. Pro mámu se synem byl čas odjet domů.

„Mám tě rád, dědo,“ řekl kluk s úsměvem a dědečka objal. Nechtěl odjíždět, v horách trávil čas rád, hlavně když mohl dědu doprovázet na pastvu.

„Já tebe taky, telátko,“ zachraptěl stařík a smutně se usmíval. „Přijed' se za mnou zase brzy podívat.“ na jeho slova klouček přikývl, za což si vysloužil pohlázení po vláskách. Pak k dědovi přistoupila jeho dcera.

„Jsi si jistý, že to tu zvládneš sám?“ zeptala se ustaraně a pohledem si ho celého přejížděla. Dědeček na to však sebejistě přikývl.

„Neboj se o mě, beruško,“ řekl vlídným hlasem a opatrně svoji dospělou dceru vtáhl do objetí. „Já to tu zvládnou. Vždyť tu nejsem sám, mám své strakaté poklady.“

Dcera mu objetí oplatila, no po chvíli se odtáhla. S povzdechem se na dědečka podívala a pravila: „Kdyby se cokoli dělo, tak se prosím ozvi. Za pár týdnů jsme zpátky, dobrá?“

Dědeček se usmál a přikývl. A pak jeho rodina odjela. Zbyly mu jen už ty strakaté krávy.

Čas pak plynul neuvěřitelně pomalu. Stařík sice nevyšel ze své zažité rutiny - vstávat časně ráno, vyrazit na pastvu či na trh, tam strávit celý den, pak se vrátit domů, najíst se, jít spát a ráno od znova - ale všechno bylo čím dál tím těžší. Jeho pastviny stály ve strmém kopci a dostat se až nahoru bylo pro dědečka moc namáhavé. Trh byl od dědova domu v horách taky dost daleko, a ani na tuto cestu pomalu neměl dost sil. Přesto se o obě cesty vytrvale pokoušel dennodenně. Ještě jedna věc kromě stáří mu to však komplikovala. Dědeček se ze svých cest vracel do prázdného domu. To byly chvíle, kdy si uvědomoval nejvíce, jak moc mu chybí jeho žena. Ta, která ho vždy přivítala vřelým objetím a polibkem na tvář, uvedla ho ke stolu, na kterém na něj čekala stále teplá večeře. Byly to chvíle, kterých si vážil nejvíce. Ale to už bylo pryč.

Jednoho dne, zhruba po týdnu a půl od odjezdu jeho dcery a vnučete, se děda jako vždy vydal na pastvu. Tentokrát se však ani nesnažil dostat se až nahoru. Usadil se pod spodním plotem jeho pastvy, takže se nad ním tyčil docela strmý sráz. S povzdechem vytáhl z kapsy

svých kalhot to, čím opovrhoval nejvíce - mobilní telefon. Krabičku zapl, kupodivu to bylo nabité. Chvilí váhal, než v kontaktech vyhledal číslo své dcery, na které pak zavola. Netrvalo dlouho, než se z druhého konce ozval dědovi tak známý hlas, musel se nad tím usmát.

„Ahoj tati, děje se něco?“ z hlasu jeho dcery šla vyčíst starost, ale i radost, protože děda opravdu moc často nevolal. Stařík se usmál.

„Ne, já jsem jenom..“ nestihl domluvit, přerušila ho hlasitá rána a zvuky, které se zdály jako žalostné bučení. Děda zvedl hlavu ke srázu, odkud zvuky zaslechl. A nevěřil vlastním očím.

„Cože? Tati?“ dceru teď docela pohltil strach, a to, že děda nějakou dobu vůbec neodpověděl, to ještě zhoršilo. Stařík se však mezitím smířoval s nejhorším. Byl si jistý, že před tímhle strakatým neštěstím utéct nedokáže.

„Beruško,“ oslovil ji, ačkoliv bylo najednou docela složité pro něj mluvit. Neměl však moc času. „Asi začaly padat krávy z nebe.“

